

Ketabton.com

د کتاب پېژندنه:

د دې کتاب د چاپ حق خوندي دی.

د کتاب نوم: د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)

ليکوال: عبدالله الهام جمالزی

خپرندوی: دانش خپرندويه ټولنه _ پېښور

شمېر: زر ټوکه

چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا

کمپوزر: پخپله لیکوال

ډیزاین: ذبیح الله شفق

انلاین چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی]

افغانستان <http://www.larawbar.com>

لړلیک:

• ډالی

• د سرد خبرو په پلمه:

1. خپرکی - د بابا ترکانې
2. خپرکی - د روژې میاشت
3. خپرکی - د بابا غوسه
4. خپرکی - اختر
5. خپرکی - د بنځي اوښکې
6. خپرکی - اووه ټنگان
7. خپرکی - د پلار ناروغي
8. خپرکی - د قناعت درس
9. خپرکی - د آمنې راتگ
10. خپرکی - له مینې د پلار خبرېدا
11. خپرکی - پوهنتون ته تگ
12. خپرکی - پوهنتون
13. خپرکی - آمنې ته لیک
14. خپرکی - د پلار مرگ
15. خپرکی - غم او هیله (وروستی)

برخه

16. پيښور

ډالۍ:

خپل گران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلی او روح يې دهغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي څښتن په پاک نامه:

ماله کوچينو الوي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مې په ملالی مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او ما به چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه، خو زه پوهيدلم هغه به راته د مجلې هره برخه ښووله: زويه دا ولوله... دا ولوله... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دا داستانونه هم ولوله، او خپله به يې داسې په مينه مينه لوستل چې توبه.

زه نه غواړم د داستان په اړه درته څير نيزې خبرې وکړم، خودا يادونه کول اړين بولم چې د داستان هغه تعريف چې وکولای شي د داستان د بېلابېلو قسمونو استازيتوب وکړي گران کار دی هان زما په اند ناشونې خبره ده. خوبيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې د داستان د ځينو قسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپيلي (Joseph Shipley) دنړۍ د ادبي اصطلاحاتو په

فرهنگ کې ليکلي: داستان د پېښو د ليرېدولو او بيانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبياتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او يوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولگه ده.

همدارنگه نور ليکوال هم بيل بيل باورونه لري څوک زياتونې لري څوک بيا هغه د چا خبره د تعريف هم زيات بولي خو په هر حال د داستان اوريدلو شوق ډير عجيب دی بيا زموږ په ټولنه کې چې ليک لوست ډير مروج ندی او هغه د چا خبره ليکلي مو په درد نه لگيږي د شپې به گرد چاپېره سره کېناستلو د يو چاله خولې به مو داستان ته چرت ونيو: په کور کې يې څه نه درلودل سباته له شپانه سره صحرا ته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې يو څه يې سترگې و برېښولې ... هره شپه بس يو ه تلوسه راسره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بيا څه وشول ... د داستان ترپايه به ټول آرام وو چا به څه نه ويل په پای کې به موي او ويل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو يا به موي ويل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم ...

اوس مهال پښتانه کيسه ليکوال ښې کيسې ليکي ښه تصويرونه باسي او ښه هيجان او ښه منځ پانگه او د کيسې کښښ ښه ساتي مگر زياتره ليکوال بيا د کيسې پيغام ته څومره پام نه کوي يواځې لکه خپله کومه خاطره چې نندارې ته ږدي خلک يې لولي ، وخت پرې تيروي مگر په پای کې له ځانه سره وايي:

- ښه نو څه گټه ؟

دا د ليکوال د کيسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هر څومره هغه د چا خبره څو حقيقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورگري په کيسه کې وکړي مگر چې په پای کې لوستونکی ووايي چې (نو څه گټه ؟) زما په خيال کيسه په لوستلو نه ارزې او د لوستونکي دوخت ضايع کول دي.

کيسه که هر څومره هيجان لري ، حقيقت ته ورته وي بايد هغو مره له ځانه سره ښه پيغام هم وليږدوي داسې نه چې بيا يو بل ليکوال قلم

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشریح وليکي چې پدې کيسه کې دغه پيغام پروت وو .

يو امريکايي کيسه ليکوال بناغلی رينگ لاردنر ښه کيسه ليکوال دی . خو کومه انځورگري چې هغه په کيسه کې لري شايد بل ليکوال يې له هغه ښه ولري ، کوم هيجان چې هغه په کيسه کې اچوي بل يې له هغه ښه اچوي . خو کله چې پيغام ته رسيږي هر څوک وايي چې دهغه کيسې نوځکه ښې دي .

داستان ، داستان عجيبه کلمه ده ، کله کله له ځانه سره تعجب شم ، زه چېرته او داستان ليکنه چېرته ، خو دنورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه وليکم ، دومره داستانونه وليکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي ، خودا مې هم تل په ياد وي چې ښه داستان له پيغامه ډک داستان له پښتنې مينې ډک داستان .

زه په داستان کې د پيغام پلوی يم ، زړه مې غواړي هر داستان مې يو پيغام ولري بې پيغامه داستان راته د وخت تيروول ښکاري او په خلکو يې ظلم او تپل گڼم ، خو تر اوسه په داستان کې لومړني گامونه پورته کوم ، پس تاسې هم رانه د پاخه داستان ليکوال تمه مه کوئ ولې ډير مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه وليکم چې په بله هېڅ ژبه کې کوم ليکوال نه وي ليکلي .

هر څوک تمه لري چې بهترين شي ، زه هم په همدې تمه قلم چلوم ، دا خووم داستان دی چې ليکم يې هيله ده چې هسې ستاسې قيمتي وخت پرې ضايع نه کړم ، ترپايه يې ولولئ هيله ده خوند او پند ترې دواړه واخلي او ماته د برياوو دعا وکړئ .

په ډيره مينه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران ، ايران

لومړی څپرکی

د بابا ترکانی:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چي وايي ، چي کوچنی وم له پلار سره په کور کي يواځې وم ، مور مې نه په ياديزي . د غزني په خشک کي او سپدلو او پلار به په ښار کي ترکانی کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کي چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خواته په نرو او نازکو پوتکو کي په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو .

سهار به لمر خاته په دکان کي وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوگ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېناستم او اور به مې ورته بل کړ ، خو به مې گيلاسونه پر مينځل د چايجوشي د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرگی به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کېښود بل په چايجوش او کرار به مې د او بود جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پر کار بدل شو .

سپين خيرن د سترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کېښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل گيلاس کي واچوله بيا به مې د بابا په گيلاس کي هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چي تمام شو لارم به چای جوش به مې بيا له او بود که کړه د نغري خواته به مې کېښوده ، د کتابونو بکس به مې دلرگو له

منځه راوويسته شاته به مې واچاوه پلار به راته تپت شو او په تندي به يې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم. له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د با با غږنه ويرولم.

- اسده زويه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چيرته دی بيا دپه کومه کړ؟... هه دا ونيسه. نور به داغږونه نه وو ، په بيروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملگرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، ټوله لاره به مو خندل او چې خدای پا ماني به مو کوله يوبل به مو په مخ په خپيره وواهه او په خندا به له يوبله گونبي شوو.

د يوبل نظرونه مونه وو پکار ، نه مو د يوبل په کارونو کې کار وو ، محمد علی زموږ د څنگ مارکيت د يورخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ويده شو دواړه به د جومات انگرته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلاکي هره ورځ به مو جگړه وکړه بيا به رخصت شوو خو سبا به بيا په ښوونځي کې راترغاړې ووت او يوبل به موبنکل کړ ، هره ورځ به مو له يوبل سره قول کاوه چې بيا به جنگ نه کوو خو چې هغه به توپ له ديواله واراوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنگال وکړ.

غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غيږه راته خلاصه کړه او په تندي به يې ښکل کړم بکس به مې يې له شا خلاص کړ او په مخامخ ديوال به يې ځورند کړ بيا به يې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به ديگ ته وکتل بيا به يې ماته سترگې کش کړې موسک به شو.

- بچيه څه درته پاڅه کړم؟

زه خو پوهيدم چې يواځې ددې لپاره وايي چې لارشم ديگ پريمينخم اوبه راوړم او گيلاسونه پاک کړم او هغه پيسې راکړي لارشم سبزي مارکيت ته بندي واخلم يا الوگان. مابه تنډه گونځې کړه.

- نن يې نه خورو .

پلار به و خندل کار به يې پرېښود او رابه غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو .

- ولې ؟ ته يې نه خورې که داسې وي نوزه خائنه بيسکت راورم او پخپله يې خورم .

- نه نه زه يې هم خورم

پلار به و خندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديگونو ته ور روان شو او په ديگ کې به يې گيلاسونه ورتول کړل او له دکانه به ووت د دروازي خواته به چې رسیده زه به ورو و تلم او ديگ او گيلاسونه به مې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم .

په جومات کې به مې ديگ پرېښخه گيلاسونه به مې پرېښخل خو گيلاسونه به مې يو يو د گلونو شاته پټ کړل ځکه هر څوک به راتللو او په گيلاس کې به مې يې او به څښلې ما به هغه بيا پرېښخه او بيا به پکې بل او به څښلې . ديگونه به مې راورل د نغري خواته به مې کينودل پلار به د تور او پيوند و اسکت لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کریم پيسې مې گونبې کړې دي ما به هم په پټه خوله ترې پيسې واخيستي او بيا به مې په جيب کې کېښودې . پلار به په ډډو لاسونه ونيول او سترگې به يې راته کش کړې .

- زويه چې څه شی و خورو ښه دي ؟

- هندوانه .

پلار به بيا و خندل او سر به يې و خوځاوه پوهيدم چې اوس وايي هندوانه به سبا و خورو او حتماً به يې ويل هم . بيا به يې نو يا بڼدۍ غوښتلې او يا به يې الوگان زه به هم لارم اول به مې پياز ، بانجان او غور وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيت روانېدل . په مارکيت کې به مې د سخي لالا د دکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا مننه به يې راته ونيوه بيا به يې الوگان وتلل او په کڅوره کې به يې راته واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

د خپل تخت تر شابه يې کښولم ما به هم په مزه مزه و خوړله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وگڼلې او د آيس کریم پيسې به يې گوبنې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کریم ته ودریدم دهغه به هم چې سترگې راباندې ولگېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ورو به رسيدم په لاس کې به يې راته نيولې وو ما به هم موټی وروړاندې کړ او پيسې به يې ترې ورواخيستي .

ډوډی به مو چې و خوړه پلار به چوکات رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او تر سر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترگه پټه کړه ، زه به لږ شپبه د دکان په مخ کې وگرځېدم نور به لارم له محمد علی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کيښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لگېدلی ؟ ما هم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه .

پلار به لمانځه ته لار ما به کار دستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کار دستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مود کارستی ساعت وو په ټولو کې به ماښې نمرې وگټلې او چې دکان ته به راوړسېدم بابا ته مې ورغږ کړل - نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پريښود

- معلومه به شي .

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شپبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لږگيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته وړل .

ژمی به مې ستره کورتي اغوستې وه ، چې گرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راو نيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

مخ به يې وټپولم.

- يخ دى بچيه زکام به شي.

پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نوزه به يې ورسره له څنگه پرې ايستلم.

- زويه کرار ځمله دا لمر گټه لري.

- څه گټه لري ؟

- کلسيم د زياتيري هډوکي د پخيري.

پلار لوستى نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوڅې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړى وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سريې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تبچه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تبچه راته په غوسه شو هغه وځنډل ويل يې چې تبچه مه ورته وايه تبچه بد نوم دى د هندو زوى ته تبچه وايي.

شپې مې هم په کرار نه وې ، لوبني به هم ما پرېمنځل او الوگان هم ما پوچول پلار به يواځې ديگ وکړ نور به راغى اوږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترگې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له څنگه کېناستم ، يواځې تردې به معطل وم چې راډيو ډنگ ډنگ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دى ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيرې خپريزي.

يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دى چې اويا ټنه وزن لري لوى ثانيه گر او دقيقه گر لري له ټول ښاره مالوميري ماته به د بالاحصار غونډۍ ياده شوه چې په سريې ستر ساعت وي او بيگ بين ورته وايي او هره شپه چې اته بجې شي ډنگ ډنگ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دى.

چې دا ساز به خپور شو پلار به راته موسک شو بيا به يې سترگې پټې کړې او چې خبرونه به پاى ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.

- حالات گډ وډ دي.

زه پوهیدم چې دابه یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ماپورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخنډل او د راډیو ستنه به یې وگرځوله .

عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته . که پلار به خبرونو ته سترگې پټې کړې او ورته غوږ به شولې ماسره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟ .

کله به چې واوره اورېدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کرل نښې ډیرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یو ځل رابنکته شوو تاوده به شوو بیا به ورپورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پارو غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونیوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بیا واوره پرې نه سرینښیږي .

د سرای واورې ته به چې راوړسېدو نو پلار به په توپونو ویشتم مابه هم ورسره شیلک پیل کړیوه ورځ د دروازي خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کرل راویې کتل په تندې ولگېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته رانوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډیرې لنډۍ په یاد دي .

په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډیر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهيم ادھم کیسې مې هم له پلاره ډیرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خود پلار یواځې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې .

بېگامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکر کاوه چې زما ډیر یاد دي خود پلار لا ډیر یاد وو ، بیا یې راته د ابراهيم ادھم نوې کیسه وکړه . چې بیامې په خوب هم لېده عجیبه کټه مټه .

ابراهيم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او دخدای ج ثنا يې ويله ، په بنکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم دهغه له اجازې پرته پر نشي وهلی دهغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به يې فرمان ته سترگې نيولې وې او خلويښت زرينې توري او خلويښت زرين گرزونه به يې ترې شا او مخ ته وړل دهغه دکوټې بام دربيږي. ابراهيم سترگې پرانيزي ، حيرانيږي او له ځانه سره وايي چې دا به نوڅه وي ؟ بيا دکوټې چت دربيږي هغه امر کوي چې وگوري څوک دهغه په کوټه له پاسه دربيږي خو ساتونکي يې هيڅ هم نه مومي او راځي وايي چې هيڅ مونه کرل پېدا ، خو چت بيا دربيږي او ابراهيم پوښتنه کوي.

- هي ! ته څوک يې ؟

- زه يو اوښپه يم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته يې لتوم.

ابراهيم ورته غږ کوي

- اي ناپوهه ! ته په ماني کې اوښ لتوي ؟

هغه ورته په ځواب کې وايي

- اي بې خبره او ته بيا په زرين تخت خدای مومي ؟

ابراهيم له حيراني په ځای آرام پاتې کيږي. سهار هم چې راوښن شوم

له ځان سره وچ حيران وم ډير بنکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې مياشت:

کور مو په يوه تنگه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډير کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ويل چې لار شه له ماشومانو سره سات تيره کړه خوزما زړه نه کېده. دپلار غونډې عادت مې اخيستی

وو ، چوپ او له ډير بيرو باره مې ښه نه راتلل ، يوه ورځ په دكان كې ناست وو ، پلار د يوې كړكې چوكاټ جوړاوه ، مابهر اور بل كړي وو ، كرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خود اور تود خپې راته مزه راکوله ، ډيره شپبه مې چرت نيولى وو ، د پلار د مشتړنگ څښ و څوښ مې اور بده په چوپتيا كې ترې عجبه سندرې جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم د غوړ شاته تومبلى وو چې د مشتړنگ څښ و څوښ به بس شو مابه ورو كتل هغه به د غوړ له شا قلم راواخيست او په چوكاټ به يې كش كړ ، يوه ورځ مې ورته وويل

- بابا ! دلرگي ولي داسې كوي ؟

- دا خود دې لپاره چې دا مخ يې نور استادي شو .

پلار بهر راووت اور ته كېناست ، په پزه يې د يخ له لاسه وړوكي شاخكي ښكار بده ، لاسونه يې مروړل او په سترگو كې يې اوبسكې ښكار بدي په اور يې لرگي ورواچول .

- مېلې دې وكړې .

- يخ د وشو ؟

- هو ولا ډير يخ دى .

- خو كار مه كوه بيا به يې بله ورځ وكړې .

- نه زويه روژه رانږدې ده بيا په روژه كې ډير كار نه شم كولى .

- ولي ؟

- خو په روژه كې سپرى وړې وي تېرى وي ژر سترې كيږي .

- زه خونه سترې كيږم .

- هو ته خو ځوان يې تكړه سپرى يې

- بابا !

هغه په اور لاسونه گرځول او پوكى يې ورته كاوه ، په سترگو كې يې

دود ورغلى وولاړې يې تيرې كړې ويې ويل

- هه زويه

- سړ كال زه هم روژه نيسم .

- نه زويه په تانه كيږي ته تراوسه وور يې .

- نه نه یم وور اوس خو غټ میړه یم .
پلار و خندل ، ډیر په زوره یې و خندل .
- ښه ته غټ میړه یې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هلته هغه کار وکړه سلامت میړه یې
اوس خو .
پلار هماغه راز خندل ، د گربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل .
- گربت استاده ! هو ! گربته خبر یې ؟
مایې په خوله لاس و نیوه ، ځکه چې د گربت اکا یوه لور وه چې هغه ته
به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راوړسیده نو پلار به
راته ویل چې بی بی خو تیره شوه گربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به
له خیره اسد ته و دوو .
پلار بیا غږ کړل ، مایې بیا په خوله لاس و نیو ، پلار خندا واخیست .
گربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چایو
پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو .
- اسد جان بیا څه د گلو باغې شنې کړې ؟
ما مندې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټینګ و نیولم . او په خندا
خندا کې یې گربت اکا ته وویل
- زما زوی وایې چې زه نور نو میړه شوی یم .
- ښه ښه شیطان زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ
گرځې ، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې و شرمیږه زه چې
ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل .
پلار له لاسه کلک نیولی وم ، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل .
پلار وار خطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم .
- گوره گوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې . مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره
کوو ته په دې هم ژاړې .
بیا خندا واخیست .
- ته خونو میړه نه یې .
گربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کېده ،

گربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خواته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترگې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیږه شوې وه ، له چای یې غږپ وکړ ما ته یې وکتل.

- نه بچی مې ژاړې نه موږ خو توکې کولې ، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی .

ما د پلار له غیږې ځان خوشی کړ ، او مخ په دکان مې ورمونده کړه ، پلار ته مې چای راوړ ، راغلم ورته مخامخ کېناستم ، بیرته روژه را په یاد شوه ، پلار ته مې وویل

- بنه گوره روژه نیسم .

- بنه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو ، پلار خوله و نیوله په غیږ کې و نیولم چې بنه یې زړه ته نږدې کړم گربت اکا ته یې سترگه ووهله .
- ... میږه شوی یې .

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بېگا به یې راته ویل چې دا ځای مې گوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه ، نور مې پرې زړه نه کېده . گربت اکا پوښتنه وکړه .

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا .

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شار پار پراته دي .

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم ، په هغې ورځ مې ډیرې زاری ورته وکړې چې ما هم پیشنمي ته پورته کړي ، خو سهار چې راپاڅېدم نور نا و په پلار پیشنمي پټ کړی وو ، لږ شېبه مې ورته وژړل ، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ورواخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلوزه یې د څنگه په ټول وجود ورته

غورږوم ، او سرمې د پلار په زنگانه کېښود او بېرته ویده شوی وم .
 بیا مې سترگې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا
 غم وو چې کله به دکان ته خوځېږو ، خودا غم به راسره نه وو چې پروڼ
 مو کم کار کړی نن به ډیر کار وکړو . نن به فلانی کار کوو خو فلانی به
 نه کوو .

دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ماڅه نه خوړل ، پلار کرار
 کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غورږونه تک سره شوي وو
 ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندي یې گونځې
 نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لارم یو بیسکت مې
 راوړ او په میز مې کېښود . پلار یو ځل بیسکت ته وکتل بیا یې
 ماته وکتل .

- وخوره اړین سبا ته د پورته کوم .

- نه دا مې روژه ماتي ته اخیستی دی .

- وږی کېږې زویک مې یې وخت ډیر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای
 هم باندې کړه .

- نه ولې د نه پورته کولم ؟

- ښه په دواړو سترگو سبا ته د پورته کوم نورڅه وايې ؟

- نه ریښتیا وايې ؟

- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سباته دوه
 ونیسه ، اوس خو دهم نیمه ونیوله کنه .

ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
 - څنگه ؟

- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟

- نه خوزه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې .

- نه نه مامه غلطوه زه خوڅه وور نه یم .

- هو اوس خو کنه غټ ...

- گوره بیا خو یې نه خورم .

- ښه ښه کوچنی میړه ویې خوره .

- اوس يې نو ولاکه وخورم.

پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، و خوره و خوره ما به ورته ويل چې نه يې خورم نه يې خورم بس په همدې کې مازيگر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور ميوې او نور شيان مو واخيستل ، پلار به هيڅکله هم دومره پيسې نه مصرفولې نن يې دومره ډيره شيان واخيستل.

کورت ته راغلو ، پلار د يگ باندې کړ ، چې پوخ شو نو او دس يې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو . جومات وچ ډک وو ، چالمونځونه کول ، چانفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولې کړي وو او غلي ناست وو .

زه او پلار د يوې ستني خواته په لمانځه ودرېدو ، ماته لونغ ملا صاحب يوه ورځ رابنودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به يواځې راته موسک شو نور به يې په سترگو راته اشاره وکړه چې لونغ وکړه . له پلاره سره يوځای بنکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې يوځای سلام واپاوه ، ډيره شېبه ناست وو ، جمع رانه تېره شوې وه ، خود ما بنام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخيست ، ما په پلار ډډه ولگوله ، کرار کرار ويده شوی وم .

عجيب خوب مې لیده ، هماغه د بابا کيسه مې په خوب لیده د ابراهيم ادهم کيسه .

په دښته کې مې ادهم ولېده هورينستيا په خپله ادهم . چې په دښته کې د خپل سره شوي چرگ د غونډې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې يوزاغ رابنکته شي او بنکار يې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډې هغه خوا واورې ادهم هم ورپسې غغلي او چې د غونډې سرته ورسېږي يو کس ويني چې لاسونه او پښې يې ترلي دي مارغه هماغه بنکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي . ادهم هک حيران شي . ورنږدې شي ، عبدالله سوداگرو ، دهغه د ټاټوبي مشهور سوداگر

عبداللہ سوډاگر. چې لاسونه او پښې يې تړل شوي دي ، ادهم حيران دی او ترې پوښتنه کوي

- اې عبداللہ ته ولې داسې شوی يې ؟

او پداسې حال کې چې دهغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وايي :

- اې عادلہ پاچا ! له گاوندې ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې يوه ډله غله دي ټول کاروان مې يې بوتلو غوښتل يې ما هم ووژني. ما ورته ډېرې زارې وکړې چې ما مه وژنی او مالونه مې ټول يوسئ هغوی هم پريښودم خو لاسونه او پښې مې راباندې وتړلې او ويې ويل چې که له مارغانو او نورو خيروونکو پاتې شم نو لمربه مې هم ژوندی پريښدي خودا مارغه د خدای په امر دا يوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سينه مې يې کېږدي او په خوله کې مې يوه يوه ټوټه راکوي ، له گرمۍ مې هم داسې ساتي چې لارشي بڼکې لمدې کاندې بيا راشي په سينه مې کيني او ځان وځنډي چې گرمي او تنده مې ليري شي .

ادهم ورته ليک ليکي چې ته لار شه زما وزيرانو ته ووايه هغه به داغله ومومي او بيا ورته ووايه چې يو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووايه چې نور په ما پسې نه گرځي . خپلې جامې باسي او هغه کس ته يې وراغوندي او خپله دهغه جامې اغوندي او روانيږي .

چې سترگې مې وغړولې پلار مې سر په زنگانه ايښی وو ، او خادر يې راباندې هوار کړی وو ، پورته شوم ډير خجالت شوم چې په جومات کې ويده شوی وم . پورته شوم له پلار سره بهر و وتم نور نو ما بنام نږدې وو ، زه لارم او داسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډيره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به يې سات ته وکتل او کله به يې د غرونو ځنډې له نظره تيري کړې ، ډيره شېبه ولاړ وو مور هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، خو مور ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نيولې وه ، چا

جلبې خوړلې چاڅه خوړل چاڅه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما يو کوتی را وايست ، پدې کې چا را باندي له شالاس کېښود وړ ومې کتل زمور ګاونډی وو ، دا فارسي زبانون وو ډير ښه خلک وو ، خرما يې راته ونيوه ، ترې وامې خيسته ، خو مې هغه خوړله بل راواړندي شو خرما يې راته ونيوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم .

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار يې هم ښکلی وو ، غرمه يې هم ښکلې وه او مازيګري يې هم ښکلې وو ، ما ښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شپې شپې يوه يوه راته قدرمنه و برېښېده ، يوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تير يې خو په دغه ورځ مې شپې شپې شميرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جومات کې چې څه خلک وو ، زړونه يې له مينې سرشار شوي وو ، زړه يې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زيات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه يو بل ته کتل .

له جوماته راووتو ، هماغه ګاونډي له لاسه ورونيولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ويښتان او ښايسته سترګې يې وې .

- ګوره ګله روژه نيسي ؟

- هو .

- پس پلار ته هم ووايه اوس به درته احمد دوی ډوډی دروړي تاسې څه شی مه پخوئ .

- نه مور ګچالان پاڅه کړي دي ، خير يوسي مننه .

ځوان موسک شو ، او سړي وښوراوه .

- پلار پاڅه کړي دي ؟

- هو .

- نه خير هغه به په پيشنمي وخورئ ، مور چې هرڅه پاڅه کړي وو ،

اوس به يې احمد دروړي ښه؟

- نه خير يوسي .

نور نوروان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، کور ته ننوتلو ، پلار تر شاراته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او يو نسوار وکړم . احمد هم شور و راوړه پلار ترې ډيره مننه وکړه او په آخر کې يې ورته ويل :

- گوره بل وخت داسې زحمت ونه باسئ .

ما کرار پلار ته وويل

- پرېږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه او ته خو شور و نشو پخولئ .

- نه زويه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل کور ته هم ورليږه ډيره سخته ده .

چې ډوډۍ مو وخوره ، پلار راډيو بنده کړه سترگې يې پټې کړې ما ته يې وويل چې يو پنځه شپږ دقيقې چوپ کښم ، زه هم کرار چوپ کښاستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه يې ووهله او سترگې يې پټې کړې .

ډيره شپبه مې يې سترگو ته کتل ، هغه څمار پروت وو ، چرت يې نيولې وو ، څه شپبه وروسته يې توفداني ورنږدې کړه او نسواريې تف کړل ، ماته نور خوب راته پلار خواته ورنږدې کړم او څه شپبه يې زړه ته نږدې نيولې وم ، راډيو ورپه ياد شوه ، څو پلار ښورېده ما په پښه راډيو را نږدې کړه او پلار ته مې ورکړه . پلار يې بيا ستنه گرځوله چې هغه هميشنې ساز يې پيدا کړ . څه شپبه وروسته يې چيغه کړه :

- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي .

بيا هغه زنگ وشو چې ماته به د بالاحصار په سرد بيگ بين ساعت ښکارېده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول . ما د پلار په سينه سرايښې وو زړه مې غوښتل د پرون بېگا په خيږد ابراهيم ادھم يوه بله کيسه هم راته ولولي . پلار هم په بېره بېره لوسته يو ځل به يې زما

سترگو ته وکتل بيا به موسک شو بيا به يې دوام ورکړ.
 ابراهيم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت
 کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو ليکه جوړه کړې ده ،
 ساتونکي هم تيارسی ولاړ دي . ناخپه يو کس له دروازې را ننوزي
 او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي . د ساتونکو او غلامانو له ويرې
 خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وايي . هغه تخت ته
 ورنږدې کيږي . ادهم ترې پوښتنه کوي .

- هې ! ته څه غواړې ؟

- زه پدې راهرو کې تيريرم .

ابراهيم ورته وايي

- دا راهرو ندی زما مانی . ده ته لیونی يې .

هغه کس ترې پوښتنه کوي .

- دا سراى او مانی پخوا د چا وو ؟

- زما د پلار

- له هغه وړاندې د چا وو ؟

- د هغه د پلار .

- له هغه وړاندې ؟

- د فلاني .

- له هغه وړاندې ؟

- د فلاني د پلار

سړي وويل :

- پس راهرو دغه ته وايي رباط دغه ته وايي چې يوراشي او بل

لارشي .

سړی دا ووايي او لارشي ، ابراهيم پسې سترگې اړوي پسې منډې

کړې کاشکي چې ويه ويني خو هغه له سترگو پناه شي .

چې هرڅو زاری به مې پلار ته وکړې چې يوه بله کيسه يې هم را ته

وکړه خو هغه به ويل چې نه بله کيسه يې سبا درته کوم او همداسې به

يې سينې ته نږدې کړم او زه به هم خوب يو وړم .

چې سر مې راپورته کړ ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم .
 - زويه که نروې اوس يې نو و خوره پيشنمی دی پورته کيږي ؟
 کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او
 لاسونه مې پریمینځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کپناستم ،
 سترگې راباندې پټې پټې کېدې ، خو څومره مزه يې کوله ، ماته بې
 وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجیب خوند وروو ، بس په مزه
 مزه مې پرې خوله چرپوله او بیا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه پرستن
 تاو کړې وه او د پښو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملگری
 وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده .

- و خوره زويه بیا ژر وږی کيږي .

- نه نه خورم

- موږ شوي ؟

- هو

- نه زیاته و خوره بیا وږی کيږي .

زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې یوه پیاله چای هم وڅښلو او نور نو
 ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار ورواچاوه ویده به
 شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لگېده
 نو ژړل مې . خو پدې شپه پلار بیا ویده نه شو . زه ویده شوی وم سهار
 مې چې سترگې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترگو ته
 مې ځیر شو .

- زویک د سهار لمونځ قضا کوي ؟ که پورته کيږي ؟

- پورته کيږم .

- هله شکر ناوخته دی .

لمونځ مې وکړ ، نور نو بیا ورغلم د پلار له څنگه کپناستم او د قران
 تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بیا ورته ویده شوی وم . چې
 سترگې مې راپورته کړې سر مې په بالنست ایښی وو ، پلار کورتی
 اغوستې وه او تنی يې تړلې .

- دکان ته به څو که یواځې لاړ شم ؟

- نه زه هم خم.

پلار مې کورتې راواغوستله ، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل ، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو ، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په گامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلونه وو کله کله به رانه گډوډ شول.

بېگا به بيا په همدې لاره را روان وو ، خو پلار به ډير مخکې وو ، زه به کرار کرار پسې را روان وم ، د پلار به هم اعصاب خراب وو ، ډير حوصله يې نه درلوده ، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

درېيم څپرکی

د بابا غوسه:

روژه به تيرېده ، هره ورځ به په هيله پيلېده ، په هيله به ختمېده ، لمونځ هم خوړ شوی وو ، او د پلار مخ به په کتلو کې سپرې آسمانونو ته بېولو ، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوراوه او دواړه به پرې ویده شوو. مازيگر به مو هم په خونې دکان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.

زه به چې نور کله وږې شوم نو يوه شپبه به مې هم طاقت نشو کولای ، خو اوس به مې لدې لورې خوند اخیست ، ما بنام ته به مې شپې گڼلې ، چې مازيگر به پلار وويل چې دکان ترو نوله خونې به په جامو کې نه ځایېدم ، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله ، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کرکې ته ويل.

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لگېده ، له سهاره به مې روژه په یاد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له یاده به مې خوند اخیست چې وږی به شوم نو ماښام به راته نیغ سترگو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپبه تیرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به یې غنګۍ وهلې او ما به هم د میزنه په لاندو پوټکو کې سات تیراوه .

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډیر غوسه کېده هره ورځ به یې یو جنگ کاوه ، یوه ورځ له پېشنمې پاتې شوي وو ، سهار پلار ډیر غوسه وو ، خو ماته یې څه نه ویل ، ماته یې ویل چې روژه مه نیسه خو ما ورته ویل چې ته یې نیسې زه یې هم نیسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ویې ویل :

- نوزه خونه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وایم .

- نه نه وږی کیږم خیر دی ، نیسم یې .

- ښه سمه ده .

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره یوه شخړه حتماً کوله ، ډیر یې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې راو نیوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نیمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وویل :

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړي .

ما ورته وویل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي . ډیره شپبه په کار اخته وو ، بیا یې د بیربار کوڅې او مالوري ته راوکتل او ویې ویل :
- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړي .

ما څه ورته نه ویل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډیره شپبه پس یې بیا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور یې خپل کار کاوه . مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې یو چاڅ وکړ شاته مې وروکتل یو کس سترگو ته لاس نیولی وو لکه چې په سترګه کې یې لگېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سپری هم

وډونگېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته خو لښتې یې ووهلم، ډیر خوږ شوم، پلار په غوسه کې راته ویل چې څه کور ته لاړ شه. ما ویل نه ځم خو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړوم، له ډیرې غوسې تور ایشېدلی وو راباندې رامنډه یې کړه او خو کلکې کلکې خپېرې یې په مخ ووهلم او له دکانه یې راوايستلم په غوسه کې یې وویل:

- څه لاړ شه کورته.

زه سلگيو واخیستم، په قهر کې کور ته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم او بڼکې مې پاکولې، مور را یاده شوه، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کور ته ورغلی وای په غیر کې یې نیولی وای، او بڼکې یې راباندې پاکې کړې وای او په تندي یې بڼکل کړې وای بیا مې یې په سر لاس را تیر کړې وای او په غیر کې یې اوږد غځېدلی وای، ټوله کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه. دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خو ځوله مې او او بڼکې مې پاکولې، د کوڅې سر ته چې ورسېدم، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو، شاته مې وروکتل چابک راپسې را روان دی، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیر کې ورو نیولم، د پښو په سر راته کېناست، او بڼکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ورنږدې کړم.

- بس لیونیه ژاړه مه، زما نو در باندې زړه کېږي چې ودې وهم خوتا نن لیونتوب کاوه... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترگو کې یې راته او بڼکې راگرځېدې، ماته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما لیونیه، چې راغلي، نو له ماسره به څوک په بازار کې گرځېدل

او چا به راته ويل چې بابا کپک واخله بابا جلبی واخله. چې ته نه وي
خوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې گرځوم.

بيا مې يې مخ ته وکتل کلک کلک يې په تندي مچي کړم روژه يې هم
وه خو شايې را واروله او اشاره يې راته وکړه چې ورپه شاشم. بېرته د
بازار په لوري روان شو، زه حيران شوم ولې د بازار په لوري؟ اوس
خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شام، بيا يې له شانبسکته شوم او
لاس مې يې په لاس کې ټينگ ونيوه.

لومړی سبزي مارکيټ ته لاړو، له لاسه يې ټينگ نيولی وم، په
بيروبار کې يې په ځان پسې کش کارلم، او همدا خبرې يې راته
کولې.

- رايه، رايه، زویک جارسم، څه اخلو؟ اوس به نو خريد وکړو،
آخريزه نو يواځې کله راتلای شواي، زه خود ځان لپاره دا څيزونه نه
اخلم، دا خو يواځې ستا لپاره دي زمال يونکه.

بيا به يې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راتول به
مې کړل، دوه منې، دوه کيلې، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه، بيا به
مې کڅوړه پلار ته ونيوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول
، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کپناست لاسونه به
مې يې په لاسونو کې ونيول او راته کوښ به يې کړل چې ښه به تاوده
شول بيا به روان شولو بل دکان ته او همدا سې به له سبزي مارکيټه
ووتلو او د کور په لور به په بيروبار کوڅه ورسم شولو، پلار ته به مې
بيا زاری شروع کړې.

- خیردی د ابراهيم ادهم يوه كيسه.

- خو هغه د بېگا برخه ده.

- نه هغه د اوس برخه.

- ښه سمه ده.

زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په كيسه کې وو يوه يوه
صحنه به مې يې له سترگو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.

- ښه سمه ده نو غورځوږ شه يوه ورځ ابراهيم ادهم د خپلې مانۍ په يوه

گوبڼه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوي خواته وغځېده او ويده شو .

ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل : يا خدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ گزاره کيږي او په دومره لږ او بوتنده ماتيږي او پداسې آسانه ټوله سترپا ليري کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرگ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ گټه نلري .

پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل :

- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د گېډې د مړولو لپاره غلاوي کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نامه په بل نامه په خلکو ظلم کوي .

بيا موسک شو سريې و خو ځاوه بيا يې وويل .

- ددغه گټې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي دخلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې گېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې گېډې د مړولو لپاره يوکس په لاره کې دروي پيسې تراخلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي .

بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وځنډل . ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پورته کړي . پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه . د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده . خود بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل .

نه به مو د بل چا په کار کې لاس واوه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال و منال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې گمان کاوه . نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل .

نه به هر سهار په بڼکلي گاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په بڼکلي دفتر کې د بڼډل بڼډل پيسو سيل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه مو هم له دې په زيات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د بڼکلي قصر د لړلو هيله درلوده او نه به خپل کور له چارو ته کم برينېدېده . نه مو بې ځايه هيلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .

عجيبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په يوه گوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپين لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چايو مزه به د ټول غزني په رستورانونو کې نه پيدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده .

له پلار سره به کله مرور کله پخلاوم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به يې خندل او کله به يې بيا تندي گونځی وو . کله به چې په بڼه فکر کې وو نو موسکا به يې په خوله خپره وه او که به يې فکر لږ گډوډ وو نو بيا يې راته په نامه غږ نه کاوه يواځې له څنگه به يې وويل .

- وهلکه څه شوې ...

چا به راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژونده لاس چاپير کړی وو او کله کله به يې د مينې په تندي بڼکل کړو .

څلورم څپرکی

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار وويل چې نن به څو تا ته کالي وگنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونيو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنگ کې ناست وو ، د پلار يې هم دهغه په شان پيټه پوزه وه ، محمد علي يې له پلار او پلار يې له محمد علي بڼه سپری وو ، زما ډير ملگری وو ، خو کله کله به يې هزارگي خبرې کولې چې نه به پرې پوهيدم خو چې پښتو خبرې به يې کولې له ما هم شرين په پښتو گړېده . پلار په دکان کې وگرځېده ، ما ته يې غږ کړل .

- اسده زويه کوم رنگ دې خوښ دی ؟

- کوم چې دتا خوښ وي .

محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خواته ورغلم ، ډيره شپبه په رختونو کې وگرځېدو ، پلار به راته ويل خوښ کړه ما به هغه ته ويل چې خوښ يې کړه آخر پلار وويل :

- ليوڼيه زه خو يې ځانته نه اخلم خواته يې اخلم .

- اول يې ته ځان ته واخله بيا يې زه هم اخلم .

پلار سر و خوځاوه بيا يې پت راته وويل :

- ليوڼيه زما خوشته دي تاته يې کړم .

- خو زما هم شته دي ، کابلی خاله دوه جوړه راته استولي دي .

- نه هغه او دا فرق کوي زه يې درته کوم ، اختر ته سپری نوي کالي کوي .

- خو ته يې هم وکړه .

پلار سر و خوځاوه ، ډيره شپبه اخته وو بيا يې له لاسه ورکش کړم .

- راشه دا دي ما مې ځانته رنگ خوښ کړ او س يې ته خوښ کړه .

پلار سپين رنگ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته يې ويل چې له هماغه يې ورته گز کړي . نور يې نوزه په دکان کې پرېښودم او خپله د

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې
ودريدم .

-زه هم همدا رنگ غواړم .

-دا د سپين پيرو دى ليونيه ته بل رنگ خوښ كړه .

-نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستارقم وي .

پلار د محمد علي پلار ته وكتل او ويې خندل ، هغه هم سر و خوځاوه
په سر مې يې لاس راتير كړ او پلار ته يې وكتل .

-خداى د يې درته لوى كړي ، بس سپين رنگ ورته واخله ، نور به نو
بيخي پرېنسته ښكاري .

پلار موسك شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم
خوشحاله وم ، له دكانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې گرځېدو ،
پلار په چرت كې روان وو ، له لاسه يې نيولى وم ، په لارې كې يې
راته وكتل او سريې و خوځاوه اسويلى يې وكړ او ويې ويل :

-مورد ډيري ښكلې جامې گنډلې ، كاشكي چې يوځل هغې درته
گنډلې واى .

-هغه نو خياطه هم وه ؟

-هو . خياطي يې زده وه .

-نه جامې يې د هم راته نه گنډلې چې ژوندى واى .

پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار كې تيز روان وو زه يې هم له لاسه
نيولى وم او په شاوخوا د كانونو كې يې په خياطي پسې سترگې
گرځولې . زما په يوه لوحه سترگې ولگېدې چې پرې ليكلي وو آدم
خان خياطي او گلدوزي ، پلار مې له لاسه كښ كړ ، او په گوته مې
دكان ورته وښود ، دكان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار
كېناستو ، خياط راغى له روغېرو رسته يې لومړى د پلار ناف
واخيست بيا يې ماته غږ كړل . پلار يو مخ همدا تينگار كاوه ، ښكلي
يې ورته وگنډه غاړه ورته جوړه كړه . ښه يې ورته ښكلي كړه .

نور نو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وويل چې اختر ته
لار شم كابل ته د كابلې خاله كره خو ما ويل نه يابه دواړه ځو يا نه ځم ،

ورځې شپې همدا سې تیرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کریم مو ختم کړ . بېگا به کله پلار ویده پرېښودم یواځې به تراویح ته لاړ خو چې راوینن به شوم پسې ور به غللم او له ډیرې غوسې به مې یواځې لمونځ کړ . خو چې په تراویح به ودرېدلیم عجیب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجیب آرمونکی ، نور کله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هیڅ د خوب او ستړیا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، دملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنیا ته یووړم ، هیڅ مې زړه نه غوښتل چې تراویح د تمامې شي ، د گاونډیو کورونو ماشومانو به له تراویح وروسته ساتیری کاوه خو زما له هیڅ سره نه لگېده یواځې دا مې خوبنیدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد و غځېدې زه یې په سینه سر کېږدم .

وروستی روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خیاطی ته لاړ ، زه ډیره شپبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې لیدلې وای ، آمنه ، زرنښت ، نورزیه او کامران مې لیدلې وای . کابلې خاله مې ښه ښځه وه ، یوځای مشره وه ، مشره لوریې زرنښت نومېده ، بیایې زوی وو کامران بله لوریې آمنه نومېده او کشری لوریې نورزیه نومېده . آمنه زما همزولې هم وه او ټولگي واله مې هم وه .

پلار خوشحاله را روان وو ، کالي یې په لاس کې وو ، راغی خواته مې کېناست .

- به به دا به سبا راته واغوندي بدنگ به شي بدنگ .

دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کیک ، میوې او ډیر خیزونه مو واخیستل خو دنورو خلکو په څیر نه موږ یواځې یوه یوه کیلو واخیستل ځکه یواځې وو که مو ډیر اخیستلای بیا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډیر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک ووینم ؟ خو هیڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود . یواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

دواړو بد راتلل ډیر کبرجن خلک وو. که به یې کورته ورغلم نو داسې
فکر یې کاوه چې خیرات ته ورغلی یم، زامن او لورگانې به یې لیرې
رانه گرځېدل. مشرې لور خو به یې وحشي بللم، ویل یې چې په
نجاری کې لوی شوی یې ته خدای زده څه بلا یې؟
زه ویده شوی وم، چې سترگې مې وغړولې پلار کوته راپاکوله، بهر
یې ټول ځایونه پاک کړي وو په مایې خادر غوړلی وو او لگیا وو کار
یې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم، ټوله ورځ مو په کله په شوخی کله
په کار کله په مندو کله په ټوکو تیره کړه. پلار په کوته کې ولاړ وو
چاقو یې راوړ په تیر کې یې یولوی سوری په چاقو غوخ کړ ما ته یې
ویل.

- بس دا به یادگار وي د وروستی روژې وروستی شپې.
عجیبه احساس مې کاوه، روژه داسې ژر ژر تیره شوه، کاشکې نوره
هم وای څومره راحت وو، د ورځې به لاړو تر بېگا به ښکلي اخته وو
نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې یواځینې غم د
ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به موجود کړل خو بیا به
رانه پاتې شول.

ټوله شپه خوب نه راتللو، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به
غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو
کورونو وگرځم، له همدې سره راسره دا فکر پیدا شو چې لومړی به
چېرته ځم؟ هر څومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چېرته ځم د
محمد علي دوی کورته ځم هغه یوڅه لیرې وو خو حتماً به ورځم.
پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.

- بابا!

- قربان.

- خوب نه راځي.

- نکل غواړې که لږ کیسه.

- نه نکل.

- نه ورکړه د ابراهيم ادهم لنډه کیسه به درته ولولم نور ویده شه.

- ښه سمه ده .

پلار به کيسه لوسته خو ما په سترگو کتله ، تابه ويل چې خپله زه هم له ادهم سره يوځای روان يم ، ډير لذت مې ترې اخيسته .

- غورډيې ؟

- هو .

- ښه نو يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې روانيږي ، کله چې دښتې ته وتلی دی نو يوه هوسۍ ويني او په هغې پسې درومي ، په لاره کې هوسۍ ورته منځ راگرځولی دی او په خبرو راغلي ده .

- ته به هيڅکله هم ما ښکار نکړای شي ، زه راغلي يم چې يواځې تابوځم .

ابراهيم بيا سرخوځوي او ترې راگرځي . بل خوا منځ کوي هم داسې يو حالت ويني يو بل څه هم د ښکار لپاره ټاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وايي . نور نو ابراهيم ادهم وايي چې زه نور نو بس د پاچايۍ نه يم بس زه دادي له تاسې سره ځم .

پلار به چوپ شو ما به سکوت مات کړ .

- ښه بيا ؟

- خو بيا نو ابراهيم ادهم د بلخ تيخت خوشی کړ او دخپلو گناهونو د معاف لپاره يې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زاری کولې او بيا پسې روان شو او مکې ته لاړ .

نور نو کرار کرار ويده شوی وم خو د شپې مې يو ځل بيا په خوب ولېده . خو سهار چې راپورته شوم ، څه مې زړه نه غوښتل ، پلار راته نوي کالي را واخيستل او دواړو سپين نوي کالي واغوستل ، پلار به ماته وکتل او موسک به شو . بس ټوله خوبني مې هلته د هغه په نظر کې پيدا کولای شوه ، پلار به چې کله راته ليرې شو او کله مې يې له نږدې د کاليو سيل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنيا مې کالي ليدلي دي ، نور به مې تنده ماته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل .

خو دواړو په گډه چای وڅښلو کلچې او کيک مو سره وخوړل . پلار

هم پورته شو ماته يې کالي رابنکاره کړل بيا پورته شو له کوټبنده يې دواړې کورتې رابنکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتې را واغوستله او خپله يې هم کورتې واغوستل . يودستمال يې ماته را کړ او يو يې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل .

- څنگه زويه چيرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟
- چې چيرته ته ځي ؟

- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځوبه .
ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل . له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلي او عطرين بوی په سراخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو اتن نشته او د شرابو د کړنگ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده .

بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم .

هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنگه يې ستر تاج او تخت پريښود او څرنگه تر مکې پورې لاړ . پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله .

د ترور دوی کورته ورور سيدلو ، څلمور پنځه موټرونه يې د دروازي په مخ کې ولاړ وو ، لاسم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکې ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل .

زه او پلار کوټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغېږ وکړ . د اسلان پلار هم يواځې لاس راوړد کړ او دومره يې وويل
- سلام سترې مشی اختر مبارک

نور يې نو بيا ډډه ولگوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کله چې

يې راته په مخکې کيښودې ، هيچا له مور سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خود پلار د ترکانۍ په اړه هيچا هم ونه ويل چې ډير ښه کار دی او ښه گټه لري ، يا ډير پاک کسب دی او ډير ثواب لري خود تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې سترې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخنډل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترگو کې له ډيرې خوښۍ او ښکې وځلېدې او ډډه به يې ولگوله .

پلار ډيره شپبه پکې سترگې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کرار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خود اسلان دوی پلار يواځې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خدا خلاصه شوه .

بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غونډې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډير له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پوهېږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو گران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانگړي باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي .

بېرته مخ په کور روان شولو پلار هر څو راته وويل چې زه د خپلو ټولگيو الو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم .

کور ته راغلو ، ډيره شپبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت .

- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه .

دواړو چای وڅښ ، عجيبه وه په دومره وختونو کې گاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډيره شپبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډير بې غرضه سپری دی

چا ويل ډير مسلمان سړی دی چا څه ويل چا څه ؟
 ماسپښين ډېره شپبه بهر کېناستم ، د دروازي تر مخ مې د ماشومانو
 د لوبو سيل کاوه ، عجيبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟
 ډيره خوندوره وي ، ډيره په زړه پورې هم وي .
 ورځ همدا سې بېگا کېدله ، زه د دروازي په خوله کې ناست وم او د
 ژوند گرمې سندرې ته مې غوږ نيولی وو ، چې په يوه پلمه بله پلمه
 يې ځانته د خوشحالی فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په
 نامه يې کارونه پريښودل او جشنونه يې جوړول خو د ژوند په
 ستروونکو بوختياوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بايلي .
 په همدې فکر کې وم چې اختر نو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډير
 خوشاليږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره
 ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه
 کوي ... بس نور سترې شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې
 فوټبال پيل کړ چې يو وخت پلار له دروازي راغږ کړل .
 - بس دی زويه ورشه اودس وکړه څه د لمانځه وخت دی جو مات ته به
 ځو .

لمر ته مې وکتل ريښتيا هم ډير ناوخته وو بس نور نو ننوتم ، چې
 اودس مې کاوه پوه شوم چې نور نو اختر تير دی او هرڅه بېرته عادي
 شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې و خوځاوه په پلار پسې را ووتم .

پنځم څپرکی

د ښځې اوبسکې :

اختر تير شو ، ډير ژر هير شو ، دريمه څلورمه ورځ مو د کان پرانست

، بیرته د ژوند تل تکرارېدونکې سندره پیل شوه ، خو ښې بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یواځینې فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مونو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکارېدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابر اوه .

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوړه به مې توروله ، له ساړه به مې وجود ځیر وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنگارنگ دستکشونه او کورتی به یې راته راوړې خو ماته یې خوند نه راکاوه ، له واوړې به مې زړه تنگ وو ، کور به یواځې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو .

سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور تیمګی د دکان مخ ته را ایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، مابه هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واوړو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه .

یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټه سپری وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه .

- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟

موریې وخنډل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندي ښکل کړ او ماته یې وکتل .

- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم .

- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی .

ماشوم ماته وکتل ویې خنډل .

- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟

ماته خدا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکې ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

ساتيری کولای.

ماشوم ډير بنکلي واره دستکشونه په لاس کړي وو خو زما
پلاستيکي وو زما خوښ نه وو دهغه ډير بنکلي وو ډير زړه مې ورته
وشو ماشوم ته مې وويل

- دادستکشونه دې چېرته اخیستي دي؟

- مور مې راته جوړ کړي دي.

مايې مورته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته يې داسې
بنکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.

- خوښ دشول زويه؟

- هو.

پلارته مې وکتل.

- پلاره نن مازيگر به راته حتما دغه دستکشونه اخلي.

- په دواړو سترگو صبرزه يې وگورم.

پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بيایې ماته سر وښوراوه. ښځې
زما په سر لاس کېښود او ويې ويل.

- زه به يې درته جوړ کړم زويه. ستامور يې نشي جوړولای؟

زه حيران شوم ، ومې خندل.

- زما مور کله شته.

ښځې ځان ته ورنږدې کړم ، په سر مې يې لاس راتير کړ او ويې ويل

- ښه سمه ده زه يې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته
بنکلی پايروک جوړ کړي.

پلار و خندل او زموږ خواته يې راوکتل.

- په دواړو سترگو ، خوتاسې زحمت مه باسئ زه يې ورته په بازار کې
اخلم.

ښځه او ماشوم روان شول ، نور مازيگر هم وو ، پلار سبزي مارکيټ

ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم ، څه شپبه وروسته پلار راوړسپده

خو دستکشونه يې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا

لاړو.

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته
واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شېبه یې خواته ناست
وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه .

- پلاره مور مې څه نومېده ؟

- هوسی - خدای د پرې رحم وکړي .

- څوک وه ؟

پلار وخنډل او خواته یې ورنږدې کړم .

- څوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر گران وې ،

سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غیر کې به یې ونيولې او شپه به هم
چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونيولې او سترگې به یې پټې شوې .

- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای .

- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستاپه شان یې ژر ژرل هم . خدای د پرې

رحم وکړي .

د پلار په سترگو کې او ښکې راوگرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم

او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته

شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خواته په درس ویلو بوخت

شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لار .

هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ

مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او

ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکر

کوڅو کې هغې خواته او د پخواته وځغېدم .

همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله

پیسې اخیستې او کله به یې له سره کار ونه کړ او ټوله ورځ به

همداسې تیره شوه .

یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ

کړی وو او وړاندې یې په لرگو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده

ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې

ولګېدې ، نور اغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

راتیر کړ او بیا مې سترگو ته څیر شوه .

- واخله زویه دستکش مې درته واو بدل .

ډیر ښکلي وو له خوشحالی په جامو کې نه ځایېدم ، په لاس مې کړل له خوبښی الوتم ، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو ، او راغی لاسونه مې یې ورو نیول او په خپل مخ پورې یې وموښل بیا یې په مخ وټپولم .

- دادي دایې دستکشان نور څه غواړې ؟ واه واه

ښځه هم خوشحاله وه ، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حیران حیران راته کتل . ښځې پلار ته پیسې وروړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره مننې شروع کړې . ماشوم ماته وکتل او راته ویې ویل :

- ته ریښتیا مور نه لري ؟

- هو .

ماشوم ډیره شېبه راته وکتل او بیا لار دخپلې مور لمن یې ونيوله ، زه هم دخپل پلار خواته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتی وو هلې ، د پلار په پیوند پیوند بوت مې ساتیری کاوه ، هغې ښځې ډیره شېبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل .

- هغه موزوی دی ؟

- هو

- خدای د یې درته وساتي . ریښتیا موریې وفات شوي ده ؟

- هو خدای د پرې رحم وکړي .

- اوس که وړاندې .

- نه دهغه نه په یادیري .

- بل څوک لري ؟

- نه یواځې زه اودی تنها اوسیرو .

ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوت دهغه له پښې راوايست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو ، په سترگو کې یې اوبسکې راوگرځېدې ،

بنځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شپبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترگو کې اوبنکې راوگرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونيو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډیرې ښکلې وې.

یوه شپه یې څنگ ته ناست وم ورته ومې وویل چې داسې کیسه راته وکړې چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نوریې ځان د خلکو له سترگو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام د ښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لاندوله.

وايي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې ووتل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت او دبدبه ورسره نه وو چانه شو پیژندلای یې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د ښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنگه ده ځان سره یې وپیچله او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي .

وايي ابراهیم ادهم وخنډل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوي ؟

وايي افسر په مخ په خپیره وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د محکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وايي چې هغه

ليونی. څه ورک شه.

ابراهيم ادهم وخنډل او مخ په وړاندې روان شو او ځان يې مکې ته ورساوه.

وايي کله چې ابراهيم ادهم تاج او تخت پرېښود يو زوی يې هم درلود ، چې هغه وخت ډير کوچنی وو ، زوی يې چې کله غټ شو نو مور ته يې وويل چې پلار مې چېرته دی؟ هغې ورته وويل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی يې هر ځای پسې ولټاوه او هر څوک يې پسې وپوښتل. ترڅو چې يوه ورځ يو چا ورته وويل.

- ما په خپلو سترگو ولېد ، زه يې پيژنم په خپله وو .

- چېرته وو ؟

- په مکې کې .

نور يې نو زوی او مور سره د يوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی يې ډيره تمه درلوده چې خپل پلار وويني ، مکې ته راوړسېدل او يو ځای يې سکونت پيل کړ. زوی سباته لار حرم ته ترڅو وويني چې پلار يې ريښتيا شته کنه ؟

ډيره شېبه يې په حرم کې سترگې واړولې ، داسې څوک په نظر ورغی چې پلار به يې وي ، له يوکس جارو کښ څخه يې پوښتنه وکړه .

- ته ابراهيم ادهم پيژنې ؟

- هو هغه زموږ ملگری دی .

- چېرته دی ؟

- اوس تللی دی په خسو پسې . خس راوړي .

- چېرته تللی دی ؟

- پورې دښتې ته وتلی دی .

هلک پسې روانيږي ، په دښته کې يو بوډا مومي ، چې په ضعيف بدن يې ستر پېټی په شا کړی دی مخ يې لمرونو سوځولی دی او له ستړيا يې په مخ خولې ښکاري . هلک له شا پسې روان وو سپين ږيري بوډا هم په سختی سره ځان تر مکې ورساوه .

زوی يې چې دا صحنه وليده ډير يې وژړل بېگا يې مور ته ټوله کيسه

وکره ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ور ورسېدل چې د بنځې یې په ابراهیم ادهم سترگې ولگېدې ورمنده یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونيوه. موریې زوی ته وویل.

- زویه داستا پلار دی ، داستا پلار دی.

زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وگرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.

- اې دلویی او دکمال خاونده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندی وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پریرده.

نور به پلار چوپ شو ، او سترگې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ورنږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل.

- ولې دداسې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندی.

زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم خپرکی

اووه تګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یواځې د شپې د ښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم د نکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خدا به مې ورته زړه وخورېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی.

پلار به پورته شو بستره به يې وغږوله ، زه به يې ځانته ورنږدې کړم ،
 سر به مې يې په څنگل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې
 لومړی سترگو ته وکتل بيا به مې يې په سر لاس راتير کړ .
 کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته يوه كيسه کوله چې له
 سره به تر پايه ورته خندېدم ، په هغه کې يوه کلمه ډيره خندوونکې وه
 (هله پلاره دود مې کيږي) دا يوه كيسه وه چې يو پلار او يوزوی په
 يوه برستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به
 چېغه کړې (هله پلاره دود مې کيږي) . زه به هم پلار ځانته ورنږدې
 کړم په تندي به يې ښکل کړم .

- دود دې نه کيږي ؟

بيا به مې وخنډل

- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟

- د چا نکل غواړې ؟

- د اووتگانو .

پلار به موسک شو په مخ به يې وټپولم او بيا به يې نور اډيو بنده کړه
 چراغ به يې بند کړ او له لږې چوپتيا وروسته به يې نکل شروع کړ .
 - وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . يوه کونډه وه ، يو يې
 زوی وو چې خلکو به پکې باله او پکان خواته معلوم دي چې شوخ
 وي .

ما به وخنډل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې
 په ټول بدن منگول خښه کړې وه او له خولې يې راوتونکې هرې کلمې
 زما په زړه کې د تلوسې له اتني سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ
 وکړ او يابه خوب ورغی نو لاس به مې يې په لاسونو کې تخته کړل ،
 هغه به بيا دوام ورکړ .

- کونډه او پکې داسې غريبان وو چې مه يې کوه پوښتنه ، په کور کې
 يې هيڅ نه درلودل ، عيد په رارسيدو وونه يې کالي درلودل او نه يې
 هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډيره خپه وه ، چې يوه ورځ د
 کونډې ورور ورته يو سپرلی راووست هغه يې کونډې ته ورکړ چې دا

واخله او قرباني يې كړه. كوندې له خپل ورور څخه ډيره مننه و كړه او چې ورور يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سپرلی بوځه او په بازار كې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تاته كالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده. سپرلی يې بازار ته راووست، دكتار دكانونو له مخې تيرېده او سپرلی يې له پرې نيولی وو. لومړي دكاندار ورته غږ كړ.

- اې دا سپی د چپرته له پرې نيولی دی گوره وبه د خوري!
پك ورتۀ و خندل ويې ويل.

- نادیده! سپی ندی دا سپرلی دی.

دكاندار بيا و خندل او په لور آوازيې وويل.

- نادیده خوتۀ يې چې تر اوسه لا سپی او سپرلی نه پېژنې.

پك حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دكاندار ته ورورسېده، هغه هم په حيراني ورتۀ وكتل او بيا يې و خندل.

- هې ليونيه! دا سپی د چپرته روان كړی دی؟ گوره وبه د خوري ته څومره نادیده يې خوشی يې كړه.

پك ورتۀ وكتل، داهم لومړني ته ورتۀ وو خو له هغه مشروو څه يې ورتۀ ونه ويل خو په زړه كې ورسره ويره پيدا شوه چې بنايي ريښتيا هم دا سپی وي. له دغه دكانداره هم تير شو دريم ته ورورسیده، هغه تردې دوه نورو لږ مشر مالو مېده هغه هم ورتۀ راغږ كړل.

- هې په داسپي څه كوي خوشی يې كړه!
- داسپي نه دی دا سپرلی دی پلورم يې.

- نه دا سپرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟

هغه سړي سرورته و خوځاوه او څه يې ورتۀ ونه ويل دكان ته ننوت پك له دې دكانه هم تير شو څلورم دكان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورتۀ وويل په همدې قسم له پنځم دكانه هم تير شو او له شپږمه دكانه هم تير شو اووم دكان ته چې ورورسیده يو سپين ږيري پكې ناست وو، سپين ږيري هم په حيراني سره وكتل.

- زويه داسپي د ولې له پرې نيولی دی خوشی يې كړه هسې نه وبه دې

داری؟

- رینتیا داسپی دی؟

- نوزه درته په سپینه ږیره دروغ وایم؟

پک سپرلی ژر له پری خوشی کړ او سپین ږیری یې پری ونيوه پک ته یې وویل چې زه دا اوس شرم له دې ځایه دا ډیر خطري دی له دې لیرې گرځه ، پک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پیدا شو چې مور به هره ورځ ورته ویل چې ته د ټگانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره یې وویل چې بسایي دا یې راسره ټگي کړې وي؟

کورته چې ورسېده ، مور یې په ږیری خونښی ترې پوښتنه وکړه.

- په خود خرڅ کړ بچیه؟

- ولا قیمت یې معلوم نشو مامله (قرض) یې رانه واخیست.

کونډه سخته غوسه شوه او ویل یې چې ژر لار شه پیسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سپرلی راو له خو پک ویل چې نه سبا ورځم پیسې را کوي. مور ږیره غوسه وه ویل یې چې یو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.

سبا ته پک د کوچیانو کیږد یو ته لار ، ږیره شپبه یې یوې کوچۍ ته زاری وکړې چې یو ځل د جامې را کړه هلته یوه جینی خواره لوڅه ناسته ده کالي یې نشته بېرته یې درته راوړم ، جینی کالي ورکړې دي خو ورته ویلي یې دي چې که دې خیمې ته رانه وړل کور ته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امپل) او ټیکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې یې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.

- څوک یې؟

- د کوچیانو له کډو پاتې شوې یم یواځې یم.

هغه دکاندار ورته وویل چې راځه زه به د راسره کور ته بوځم بنځه مې شه. خو پک لدې هم تیر شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وویل - زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تیر دکان واله زما کشر

وروردی ډیر تگ دی او بڼه سپری ندی زه به دې ډیره بڼه وساتم.
 لدې هم تیر شو هر یو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان واله زما
 کشر وروردی. بالاخره وروستی دکان ته راوړسېده، په دکان کې
 هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
 - نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزې ټوله ورځ
 ناست دي تگي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارايۍ مالکه به مې
 شي بڼه به دې هم ساتم.

پک ورته وویل چې سمه ده، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو
 مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږيري یې زامن راټول کړل او ورته ویي
 ويل

- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړېږي بڼه به یې ساتي
 ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده، هر زوی ورته یوه یوه
 تحفه واخیسته، ټول کورته راغلل سپین ږيري کور پک ته وویل چې
 اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې
 یواځې د زامنو په وړاندې سپین ږيري ورته وویل چې مور نور
 دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه، د شپې سپین ږيري ورته
 وویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدېږي پک ورته وویل چې
 زموږ وواج دی تردې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدېږو. سپین
 ږيري ورسره ومنله، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل، پک ځان خپه
 نیولی وو، سپین ږيري به چې هرڅو مړه ترې پوښتنه وکړه پک به
 ورته ځواب نه وایه. تردوه ورځو پورې ترې مروروو، په دریمه ورځ
 چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږيري ورته وویل چې ولې خپه یې؟
 پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنگه د کور میرمن یم چې
 نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم؟ سپین ږيري ورته
 وویل چې راجه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي گانې
 درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو، د ټولو کوټو کلي گانې
 یې ورکړې او د ټولو صندوقونو کلي گانې یې هم ورته وښودلې. خو
 یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویي ويل چې دا کوټه

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور ميرمن يم.

سپين ږيري دهغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورته وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه وکړه چې ولې پټه ده؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي؟ هغه ورته وويل چې دا پری دسري په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو ډير ښه دی که کورته کومه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه به يې دلته څروم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيري خوشاله شو او پک ته يې آږين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنگه سري څوک پرې څوړندوي؟ سپين ږيري پری په غاړه کې واچاوه او ورته ويې ويل چې کله د سري په غاړه کې داسې پری وراچوې بيا به هغه پري داسې راکاږي. پک د پري سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيري پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل

- هه هه سپرلې څښتن درلود کنه؟

داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندوقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کورته لاړ. کورته چې ورسېده مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې درکړې؟ کنه؟ پک ورته وويل

- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا گورو.

پيسې يې ټولې مورته ورکړې ، مور له خوشحالي پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سپرلې داسې سپرلې نه وو هغه ډير قيمت لري.

ټگان چې بېگا کورته راغلل ، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د ځگيروي غږ لگيږي ټول حيران شول ، ورغلل که گوري چې پلار يې په دار څوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې؟ سپين ږيري ورته ويل چې هغه کوچی نه وه د سپرلې څښتن وود سپرلې! ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

يې وهي چې څه يې کوي. خو پلار ويل چې اوس دا خبرې پرېږدی
ورشئ ډاکټر راته راوولی چې مرم.

پلار به چوپ شو، لږ شپبه به ما هم غوږ نيولی وو چې دوام به ورکړي
خو لکه چې ويده غوندي به وو بيا به مې له خوبه وينس وکړ.

- بيا څنگه وشول؟

پلار به بېرته وينس شو او سره سم به شو

- هه په کوم ځای کې وو؟

- په ډاکټر پسي گرځېده.

- هه ښه، نو پک هم ولاړ يو زيارت ته د زيارت مينجورته يې وويل

چې ته د يواځې د څو شپبو لپاره دا جامې او جام راکړه داپورې رمه

زما ده دهغه ځايه پکې ځم بېرته په منډه راځم ملنگ هم چې خو پيسې

ترې واخيستي نو جامې يې ورکړې، پک جامې واغوستې او جام

يې ورسره راواخيست نيغ راغی د تگانو د کور خواته چې کشری تگ

يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوگرځېده او له ليرې

يې غږ پرې وکړ

- هول! هو ځوانه چېرته داسې تيز روان يې؟ ټول مشکلات خدای

حلوي که يواځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کيږه خدای به يې

جوړ کړي زه درسره قول کوم

تگ هک حيران شو چې دا څرنگه ښه ملنگ دی علم غيب هم لري

راغی د ملنگ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يو ځل مې

پلار وويني گوندي وي چې خدای يې ښه کړي پک ورسره ومنله او

ورسره روان شو، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کت کې اوږد

غځېدلی وو او ځگيروي يې ختل، پک چې ورته ودرېده نو سريې

وښوراوه او خواشيني يې څرگنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی

وو په هغه ځای به يې لاس کينسود بيا به يې ورته وويل

- داځای د درد کوي؟

سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی، ټول زامن خوشحاله وو چې

داسې ملنگ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لار شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رګ روغ وي چې د کان ته به هم درسره لار شي ، ټول ټګان په خوشحالي سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټي پرې راوگرځاوه بڼه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه .

- نامرده ! سپرلي څښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لار . کور يې مور ته وويل چې د پور بله برخه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خيرو و .

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو ليري ځای ته کډه کړې ده . خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په ما يې يوڅه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو . يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير وريريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي . پک پسې روان شوی دی . د ټګانو څيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی . کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بي غيرته دي ، ډير ژر ويريري .

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه نه ويريري .

- خو دا خو ته وايي چې نه ويريري ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يواځې يوه چيغه وروکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای .

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريري ، دا تاسې ځايان ياست چې ويريرئ .

ډيره شېبه يې کوچی بات کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارچېده آخريې ورته وويل

- خو ښه که ريښتيا وايي او ريښتيا نه وي پرې نو که نروې د هغه
خيمې خواته ورشه له نږدې يوه چيغه وروکړه.

- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووايم ؟

- فقط دومره ورته ووايه چې : سپرلې څښتن درلود کڼه ؟

پک د کمر په سر ورته کښاست ، کوچي کيږدې ته ښه نږدې ورغی
ورچيغه يې کړه

- سپرلې څښتن درلود کڼه ؟

لډې سره شپږ واړو ټگانو پسې رامنډه کړه سوتې يې په لاسونو کې
وو او په کوچي پسې يې منډې وهلې کوچي هم د ډاره ترې منډې
وهلې. پک راغی د سپين ږيري تخت ته ودرېده ، سپين ږيري ورته
په ژړا شو ويې ويل چې ما گوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه
پيسې مې دادي ترکت لاندي مه يې اخله. خو پک ښه وډباوه او
پيسې يې ترې راټولې کړې له هغه ځايه رابښکته شو د کوچي رمه يې
ورسره تر مخ کړه ، څه اشرفی يې په لمن کې نيولې او نورې يې په
خره بار کړې ، يو ځای يې په رمه لېوه ورگډ شو ، پک ورغی له لکۍ
يې ټينگ ونيو ، چې ليوه به له يوې خوا ورته خوله راديخوا کړه پک
به يې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به يې کړه پک به يې
هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې يو ملک راغی له
خپلې لور سره په اس سپور وو آس يې ودراره او د پک په تماشه
بوخت شو ورته ويې خندل او ويې ويل

- داڅه کوي ؟

- څنگه څه کوم ، ته څه کوي ؟

- دا څه ليونتوب دی وبه دخوري ؟

- نو ته نه وينې چې اشرفی تو يوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري
بيا دا دخورلو والاندي په لمن کې مې اشرفی نه گوري داليوه
اشرفی تو يوي.

ملک ورته حيران شو ويل يې چې نيم ساعت يې ماته راکوي ؟ پک
ورته وويل چې نه يواځې پنځه دقيقې يې درکولای شم ځکه چې زه هم

ډير غريب يم. ملك ورغی پك ورته د ليوه لكی وركړه او ورته ويې ويل چې ډيره ټينگه يې ونيسه كه دخوشې كړه نو اشرفی نه تويوي. پك راغی په اس له پيغلي سره سپورشو كه گوري چې ليوه په ملك مخ وروگرخاوه ويې خوړلو ، پك اس ، جینی رمه او پیسې را بار كړل او راغی كورته.

موريې ترې پوښتنه وكړه

-زويه پوردر وختلو؟

-هو موريې دا پیسې او رمه او اس يې راكړل چې پوره نشوه نو دا لور يې هم راته واده كړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم كيسه پريښوده ، ماته به هم خوب راغی او كرار به يې له خنگه اوږد وغځېدل او كله به له پلاره مخكې ويده شوم كله به مې لږ شپبه د پلار سا ايستلو ته غوږ ونيوه او زه به هم ورسره ويده شوی وم.

اووم خپرکی

د پلار ناروغي

بس نو خو اوږي او خو ژمي همدا سې تيرېدل ، اوږي به له پلار سره په دكان كې هم اخته وم او بنوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تيریده هره شپه به نكل وو او هره شپه به يوه نوې كيسه. خو خه شی چې راته عجيب وو داوو چې خومره لويېدم نو مسئولیتونه به مې زياتېدل خومره به چې لويېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زياتېده ، هره ورځ به په دې فكر كې وم چې خدایه ! كوچنی چې وم خومره مې قدر زیات وو ، خومره مې سات

تیر وو .

په دې دوه کلونو کې غیر له کابلی څخه نه څوک په مور و نه گرځېدل یواځې کابلی څخه او له هر چا مې پکې زیاتنه ویاډه شوه ، هغه بڼه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زړښت او نورزېې کم وو .

پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې بڼه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لږگي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوره به په پتو کو کې نه رغیدلم او نور مې د چای جوشپې سندري نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .

یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، گپې ته یې لاس نیولی وو او زیگروی یې کاوه ، ډیر وار خطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووايم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ماگرځېدل بې مزې وو او س نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسسه او په بازار کې مې وگرځوه ، په سترگو کې مې اوښکې وگرځېدې خو پلار له لاسه ورو نیولم او موسک شو .

- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوي ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .

- نه ډاکټر ته ځو .

- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده ډاکټر خبره نده څه کورته .

ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینگار کاوه چې څو به کور ته ، کور ته ورسره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنگه ورسره وکړم ، کاشکي را په شام شوی وای . لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شام او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لای نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

مې هم پښوته لاس راوړ او و به يې چيچلم.
پلار راته كتل.

- په څه چرتونو کې يې؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه؟
- هه؟ هو... هو زما فکر نه وو.

له هماغې کوڅې تيريدو چې يوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راوړسېد نو په غيږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.

- زما ليونيه، چې راغلي، نو له ماسره به څوک په بازار کې گرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبی واخله. چې ته نه وي څوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې گرځوم.

بيا مې د پلار څيرې ته وکتل او س ډير ضعيف شوی وو په منځ کې يې گونځې غځېدلې وې او غږ يې هم ريزېدېده، بنکلي سترگې يې پکې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نور يو يو بنکارېده، همداسې يې څپرې ته څير وم چې پلار راته سر و خوځاوه.

- څه دي؟ بچک؟

- څه نه هسې پلاره ماويل گوره دا ناروغي به د ډاکټروي؟

- نه نه درځه سرپسې مه گرځوه ستا درسونه څرنگه وو؟

- ښه وو ډير ښه وو.

- ښه شکر دی سر به بيا دوهمه نمره ټينگه کړې او که له خيره او لې ته

دې په نيت کې دي؟

- نه اوله خود هزاره وو ده ډير کونښني دي، ښې حافظې هم لري

همدا دوهمه مې که ټينگه کړه ښه به وي.

کور ته ورسېدو، پلار په کوټه کې اوږد و غځېده، له سترپيا او درده

يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت رايا د شو چې دواړه به راغلو

زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ديگ کاوه يا به يې کار کاوه زه به

چې را وښن شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو، دمچي

لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترگې به مې وموښلې او

بهر به ورته راووتم، خو اوس نو ضعيف وو يواځې به يې ماته

سترگې نيولې وې اولکه دهغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به يې سترگو کتل او د کار تمه به يې کوله.

ماخوستن يې ډيره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې دهغه په خير ډيرې کيسې ورته وکړم ، د ابراهيم ادهم ، د اووه ټگانو نورې بېلابېلې ، زړه مې غوښتل دهغه په خير يې سر په خپله سينه کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم خادر پرې وغورم او له څنگه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.

چې شېبه تېرېدلې د پلار وضعیت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار يواځې دا نارې وهلې چې زه وارخطا شم ، بس تل يې ډاډگيرنه راکوله خو ما دوه سترگې په هغه کې گندلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تېرېده تبه يې زياتېده او اله گويي يې کوله.

لږ شېبه مې يې په تندي سرې سرې توتې ايښودې بيا يې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته ژرانه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه وروځې سره کش کړې او لارې يې تېرې کړې په لږزېدلې غږ يې وويل.

- زويه له خراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.

- خوتياره ده.

- پورته شمې بلې کړه.

زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خود شمورنا هم همداسې ټپ ټپ کېدل لکه د خراغ ډيره شېبه پلار شموته وکتل او بيا يې اوبنکې پاکې کړې ، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لگېا شو.

- زويه داشمې وينې؟

- هو پلاره وينم يې.

- گوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي؟ بيا به چېرته وړل شوي وي؟ بيا به څرنگه سره تپل شوي وي بيا به څرنگه ترې شمې جوړې شوي وي؟ او بيا به په څومره لاسونو گرځېدلې وي او بيا به ستا لاسونو ته دررسېدلې وي؟ او تا هم داډي پرې اوربل کړرنا يې

وکره ، تمامه به شي بيا به بله راواخلي روښانه به يې کړې او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به يې کړې رڼا به کوي خود هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بيرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، يواځې لږ ځای به غور کړي او هغه به هم ډير ژر پاک شي او نښې به يې له منځه لاړې شي .

پلار به بيا دمه وکره ، ماته به يې وکتل بيا به يې کتار شمې له نظره تيرې کړې ، بيا به يې غاړه تازه کړه او دوام به يې ورکړ .

- مور هم کت مټ لکه دغه شمې هسې يو ، يوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهيم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهيم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا يې کړې او بيرته يې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډيرې هسکې ټيټې مې ولېدلې ، خوږې ترخې ، مينه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو يوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بيا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې يوه ورځ بله شوې ده وروکې وې لوی به شي خواږه به ووينې ، سختی به ووينې ظلم به ووينې او همداسې به يوه ورځ له دې دنيا سترگې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډيرې شمې بلې دي څوک ...

د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترگو او ښکولارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترگې نيولې وې او هرې خبرې ته يې د زړه په غوږونو غوږوم . ډيره شېبه چوپتيا خپره وه ، پلار به کله ډيره شېبه سترگې پټې ونيوې او کله به يې ماته کتل ، بيا به يې سترگې وغړولې او موسک به شو .

- ښه نو لدې څه دده کوي ؟

زما به ستونې کنگل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډيره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ .

- هو لدې دا دده کوم چې مور هم لکه شمې يو ، يوه ورځ به مور رڼا خاموشه وي او څوک به مور رڼا ته په اوربل کې گلونه نه سموي ، څوک به مور رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مور رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډيرو کړو وړو رڼا گانو ، پوکيو او شمالونو به نور خپله

ختم شوي وو او رڼا به مو کراره کراره یا ناڅاپي مړه کيږي او نور به
 څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رڼا ته کيني او یا راباندې خپل کور
 ښکلی کړي.

پلار مې لاس ورونيو او په خپلو لاسونو کې يې ټينګ کړ ، پورته يې
 راته وکتل او بیا يې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

- هو بلکل ، تا هم شمې راوړې ، ماته دې پرې رڼا جوړه کړه په حقيقت
 کې تا دغه شمو ته اړتيا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه يې روښانه
 کړې ده ستا رڼا ته هيڅ اړتيا نلري هغه ډير ستر ذات دی .
 بیا لږه شېبه چوپ وو او بیا يې دوام ورکړ.

- ستا رڼا په حقيقت کې عبادت دی ، هغه خدای ته پيدا کړی يې چې
 عبادت وکړې ، دا په حقيقت کې ستا رڼا ده ، ښه کارونه وکړې ، ظلم
 ونه کړې ، دروغ ونه وايې ، دچا مال ونه خورې او خلاصه د نړۍ په
 سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتي داستا رڼا ده او
 داستا په درد خوري .

زه يې سترگو ته ځيروم ، داسې پخې پخې خبرې يې کولې چې توبه ،
 نوري يې نو کرار کرارې سترگې وتړل شوي ، زه يې هم له څنگه
 وغځېدم او د شمولمبو ته مې چرت ونيو ، دپلار يوه يوه خبره مې له
 ذهنه تيرېده او په يوه يوه خبره مې يې غور کاوه .

اتم خپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده

لاس يې ډک خوله يې خوږه ده

د حريص کاسه چپه ده

لاس يې تش خوله يې سپيره ده

مابه چې نوي بکس يا نوي خيز و غوښت پلار به همدا ويل چې د قانع
ډوډۍ پخه ده ، لاس يې ډک خوله يې خوږده ، د حريص کاسه چپه ده
، لاس يې تش خوله يې سپيره ده ، بيا به موسک شو او خپل کار ته به
يې دوام ورکړ .

يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډير ستړی وو ، ناروغي يې لا پوره
نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په ميز تکیه شو او راته ځير شو .

- ښه ښه راغلي ؟ څه غورې وې ؟

- خیر خیریت وو ، ستا ناروغي څنگه ده ؟

- هې بد نه يم ، زویک به اوس يو چای دم کړي کنه ؟

- ولې نه په سترگو .

له دې ناروغۍ سره پلار ډير راباندې گران شوی وو ، هره خبره به مې
يې د زړه په غوږو اوږېده ، ډير مې زړه غوښتل چې پلار هرڅه وايي
زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بريالي شول او
فوټبال ته به يې بوتلم چې رابه غلم پلار به يوڅه خواشینی وو اوس
مې نو نیت وکړ چې هيڅکله به فوټبال ته هم نه ځم .

چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډيره شپبه سره ناست وو ، دا چرت
راسره پيدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟
نور خو نو هيڅوک هم نه لرم . بيا به مې له ځانه سره ويل چې خدایه
سل کاله نور عمر هم ورکړه ، يا پروردگاره پاکه ربه .

پلار هم چای څښلو ماته يې کتل ، بيا موسک شو او پورته شو ،
واسکت يې راواخيست له جيبه يې پيسې راوايستلې .

- ورشه بچیه یو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې ديگ درته نه دی پرې
ايښی .

دې خبرې يې راباندې سخت بد تاثير وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم
ښه ډير وخت به هم وو خو هيڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوگان
راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به يې

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا
مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه
نه وو شوی مگر ماته یې پیسې راوايستې ، پیسې مې ترې
واخيستي او بهر ووتلم .

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر
کله به د پلار ترکانې وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه
؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي .

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیا له یې
کینسوده ، څومې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ورواخيسته ،
بیا یې ماته وکتل .

- وخوره ولاسړی وړی کیږي ورځې اوږدې دي .

دریمه کلچه یې هم ورواخيسته نور نو شاته کېناسته ، ځان به یې
هغې او دې خواته بوختاوه ، چې گواکې زه خو نور مور شوم ، زماله
ستوني نه تیرېده کڅوړه مې تاو کړه څنگ ته مې کینسوده پلار
کڅوړې ته وکتل .

- ولې یې نه خوري ؟ وخوره .

- مور شوم ، بس مزه نه راکوي ، مور یم .

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی .

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځي ته لارم تا خو کار هم
کړی دی . نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کڅوړه
رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونيوه خو ماترې
وانه خيسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخورې پاتې یې
تاو کړې برې یې په لرگو کې کینسودې .

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار
به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان
ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله . بوټونه یې د دوه کالونو زاره وو ،
جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بېرانه ده .

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخيست او له پلاره سره

اخته شوم ، ډیره شېبه يې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته
 مې ورته وويل .
 - پلاره کنجوس څرنگه وي .
 هغه وخنډل .
 - داسې وي لکه زه .
 - نه داسې مې نه ويلې .
 - خو خیرزه لږ ورته يم .
 - نه ما ويل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وايې نو څرنگه بايد سپری
 وي چې کنجوس خلک ورته ونه وايي .
 پلار يو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او خټک يې راواخيستل او په
 چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو .
 - يو کنجوس وي ، يو قانع ، دومره هم بايد سپری نه وي بې با که چې
 څه مال و منال لري د يوې چرچې شي . ځکه سپری خپل توان ويني وايي
 له خپلو څرو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څرو سره چې څوک پښې
 غځوي هغه ته کنجوس نه وايي . او څوک چې دخداي زور پيسې
 ولري او بيا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه يې دخپل
 کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وايي کنجوس ، او د کنجوسانو دنيا
 هيڅکله هم نه زياتيږي او شکر به يې هيڅکله هم په خوله وانه وري .
 ډیره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بيا يې ماته وروځې
 کش کړې .
 - ښه نورې غورې وکړه .
 - د ابراهيم ادهم يوه کيسه خوراته وکړه .
 - نه لرم حوصله راسره نشته ، ستړی يم بيا به يې بله ورځ درته وکړم .
 - نه خو اوس يې چې راته وکړې ستړتيا به دې وتښتي .
 - شیطانه .
 ډیره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه يې په لاس کې واخيسته بېرته
 راغی ، کوزه يې لمر ته کيښوده او لاسونه يې بدې وهل .
 - ناوخته دی .

- نو شروع کوي يې

- ريښتيا هو نن مې يې يوه ډيره ښه كيسه ياد ته راغلي دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.

- ښه تاچې تر اوسه دا کيسې راته کولې کور کتاب دی؟

- نو څه فکر کړې چې ابراهيم ادهم زما همعصر وو ليوڼيه.

- ښه دا نوې کيسه يې راته وکړه.

- ښه نو غورځوږ شه وايي چې يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې تللی

وو، وايي چې ډير په ښکار پسې وگرځېده زړه يې غوښتل يوه ښه

هوسۍ ښکار کړي، ډيره شپبه په غره کې وگرځېده، ترڅو چې يوه

هوسۍ يې گير کړه، ډير خوشاله شو خپل تير او کمان يې سره سم

کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.

هوسۍ چې يې خواته رانږدې شوه نو ابراهيم ادهم غوښتل چې نور

خپل تير له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلي چې پدې وخت کې

د خدای په قدرت سره هوسۍ په خبرو راغلي ده او د حال په ژبه يې

ويلي دي:

- اي سلطان ابراهيم ادهم! زما تيونه وگوره چې شيدې لرم، زه درې

واړه بچيان لرم د غره په يو غار کې مې خوشي کړي دي او زه راوتلي

يم ترڅو يو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک يو سم.

وايي چې ابراهيم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډير حيران شو او خپله

څه غذا چې يې درلوده د هوسۍ په مخ کې يې کيښوده او خپله ترې

بیرته لاړ.

هو خو کيسه همدومره وه کنه.

ماو خندل، پلار بياسرو خوځاوه، او د جامو لور ته روان شو.

- زويه هيڅکله هم ځان حقدار مه گڼه، په لږ څه قناعت وکړه، په دنيا

کې ډير څه او ډير څوک له تا وږي شته ډير خلک له تازيات اړمن دي

او که دهغوی مرسته وکړې دا طبيعي ده چې د پنځون ستر څښتن

تاهم داسې نه پرېږدي او دا د طبيعت قانون دی چې تاته به يې هم

پاداش رسېږي.

نور نو لمر ژيړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان موبند کړ او
 کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم خپرکی

د آمنې راتگ:

نور نو د ولسم ټولگي ته رسېدلې وم ، د پلار د ترکانې مزه هم په تلو
 وه ، کار به يې هم ډير نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بيا به تر بېگا
 له پلار سره په ترکانې کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار
 نکلونه له ياده وتلي وو ، رياضي او فيزيک داسې راته سخت وو چې
 مه يې کوه پوښتنه .

يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې گورم دکان بند وو ، د گربت اکا
 دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازي مې ورغړ
 کړل .

- گربت اکا زموږ پلار څه شو ؟

- هغه لاږو کورته لکه چې يو ميلمه مور اغلی وو ، له هغه سره کور ته
 لاړ ، ماته يې ويل چې اسد راغی کورته يې راواستوه .

هک حيران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ويل چې
 کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلي وي . په لارې چټک
 چټک روان وم ، ډير په دې لاره يواځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم
 روان وو ، دواړو به تر کوره څو کيسې وکړې ، خو اوس به پلار په
 خپله هم ويل چې نور مې مزه نشته ريښتيا هم نور يې چندان مزه نه وه
 ، ژر به غوسه کېده ، خبرې يې ډيرې نشو کولی ، زما له درسونو سره
 يې چرت خراب وو هره ورځ به يې ويل چې که زه کابل ته پوهنتون ته
 لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه درېده چې څرنگه به پوهنتون

ته ځم؟ کله به مې ويل چې پلار هم راسره لاړ شي کابل ته کله به مې ويل چې پوهنتون به نه وایم خو هيڅ يو هم نه آرامولم.

په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم، دکور ترمخې يو موټر ولاړ وو، دالومړي ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو، له ځانه سره مې وويل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډيرې خوشحالي الوتلم.

د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه، خاله وه، آمنه وه نورزيه کامران او پلار يې وو. ورغلم خاله په غيږ کې ونيولم او په تندي يې ښکل کړم، له رحيمي کاکا سره مې هم ستړي مشي وکړل کامران مې هم په غيږ کې ونيو، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد، ډيره شپبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل، ډير خوشحاله وم ډيره شپبه سره کپناستلو خاله پوښتنې کولې. رحيمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډيره راته خوشحاله وه.

- دا د هوسۍ خوارکۍ يواځينۍ هيله وه چې زوی يې ...

نور يې نو ژړا ستونۍ ونيو، خبره يې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل، موسکه موسکه کېده او کله کله به يې آرامه پوښتنه وکړه.

- په خووم ټولگي کې يې؟

- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم؟

- ښه ما ويل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی، پلار دې هومره غوري کولې ما ويل نو له پوهنتون هم تير شوی يې؟
ما ورته وخنډل نور مې څه ونه ويل.

کله به مې د رحيمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ويل او کله به هم آمنه له نظره تيره کړه، ډير پخوا اوس مې کم کم ياديدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ويښتانو کې يوه شانه وه چې ټوپ به يې کړ هغه به خلاصه شوه بيا به نيم ساعت په هغه اخته وو چې ټينگه به شوه نو بيا به يې ټوپ وواهه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به يې ورته غوسه وه. هغه وخت به

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او وينستان به يې تر شاترلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښکلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه . خو اوس بدله شوې وه . توري غټې غټې سترگې چې سرخي يې خونې توب يوه په دوه کړې وو ، لوړه پزه سپين مخ خو وينستان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوڅېدو وو نه به دهغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مگر اوس بدله وه نظريې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول ...

ما يې همدا سې سترگو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو دهغې مور ما ته کتل . ما ورته وخنډل .

- وخبښی چای خښی ؟

- نه زويه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم .

ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له سره پيژندلو نه چې څرنگه يې پخوي .

خاله بهر وایستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خو نه کې سره ناست وو ، پوښتنې يې کولې او دخپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زړښت غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يواځې په درس ټينگار کاوه . ډيره شېبه موهلته غورې وکړې ماورته د پلارد ناروغی وويل ډيره خواشینی شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنگه مو درته حال استولی وای . په دې کې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وکتل نور يې نوله ماسره خبرې کولې خوزما پام يواځې آمنې ته وو دهغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته يې چوپتيا ته بس زړه مې غوښتل يواځې آمنې ته وگورم او بس .

خاله شپه وکړه بېگا تر ډيره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحيمي کاکا هم خپلې کيسې کولې رحيمي کاکا پلار ته ويل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې يو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وايي خپله به هم هلته کار کوي په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمني له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملگرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې . نرمه لهجه خوږې خبرې يې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره شپبه سره وغږیدو ما ورته ويل چې کومه پوهنځی وايي هغې ويل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سياست سره مې جوړه وه . آمني وخنډل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شي ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شي ؟

دواړو وخنډل ، کامران ويل چې غواړي انجنير شي خو آمني ورته وخنډل .

- ورکه انجنير مه کيږه شرم دی خلک به څه وايي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنير شي .

شپه عجيبه تيره شوه ، ډیره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمني سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهيم ادهم کيسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترگو ته مې گوري او موسکه وي .

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو گوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي ... خو چې چای مو وڅښلو نو رحيمي کاکا ويل چې نور نو ځي . زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راوړاندې شوه او په سر مې يې لاس راتير کړ .

- خاله پاتې شی خو سبا به لاړ شی .

- نه قربان بايد لاړ شو زړښت يواځې پاتې ده د تره کره يې ده نن بايد ورشو .

- خیر دی مازیگر لار شی .
- نه بیا به گورو یوه بله ورغ بیا راځو .
- نور نو کرار کرار ووتل ، په موټر کې سپاره شول . آمنې ته ډیره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترگو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې گرانېده .
- بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد و غځېدم پلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه .
- خاله دې خیر یوسي ، دا یوچای یې دم کړ هم توره یې وکړه .
- خاله ښه ښځه ده .
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یواځې لږ پیسه دوسته دی .
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال و منال د یوې چرچې نه کړي ؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تايې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا همرا ته پوهنتون ویلی .
- نور نو د پلار دا سندري پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خوز ما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم . پلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونيو .
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو ، رینستیا هغه د ابراهيم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی ؟
- نشته دی اوس .
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی ؟
- دا فارسي دی ، هغه په پښتو دی .
- ښه خودا راکړه .
- ته ولې خپل کتابونه نه لولي ؟
- نه یوځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم .
- پلار ماته کتاب ونيو نور یې په ځان خادر راکش کړ او سترگه یې پټه

کړه بېرته سره و خوځېده سړيې راپورته کړ.

- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم بڼې کيسې شته غواړې درته ويې لولم؟

- نه دومره ندي بڼې.

- نو غورځوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تردې ډاکټره راياده شوه چې دومره سترې سترې خبرې يې کولې.

وايي په يو ځای کې يوه زړه بڼه وه چې په دښته کې يې مالونه خړول ، هره ورځ به چې د پاچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د پاچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غونډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې يې وليده نولاندې يې ورته راغږ کړل.

- هې! دا پاچا ته خومې يو عرض حتماً ورسوئ.

وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه بڼه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وي د پاچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي؟

- وايه ورته وبه يې رسوو

- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.

- بڼه په دواړو سترگو وايه کنه.

- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې؟

وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا بڼه څومره بدله شوې ده داسې په کبر کې خبرې کوي؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده ، پاچا وايي موسک شو او امريې وکړ چې ورشئ په کوم ځای چې دا بڼه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.

- بڼه.

- خونوره نو کيسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.

- نو دې څه فايده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزاني د کيسو سره لگي

نورې دې نه دي په یاد ؟

- په یاد مې دي .

- خو یوه بله راته ووایه .

- سمه ده د بېگا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم راته

یوه کیسه لولي .

- سمه ده .

- نو وایي چې یو کس وو ډیره ارزو یې درلوده چې خزانه ومومي او

پیسې داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم

ورسره همدا چرت وو ، یوه شپه یې خوب ولیده چې یو کس ورته

وايي چې زه مامور شوی يم چې تاته خزانه وښییم سړی ډیر خوشحاله

شوی دی نو وایي چې هغه کس ورته وویل چې غشی او لیندی درسره

واخله هغه پورې غونډی ته لاړ شه غشی په لیندی کې کیږده او

خوشی یې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډیر

خوشحاله شوی دی سباته غونډی ته تللی دی غشی یې په لیندی کې

ایښی دی کش کړې ده او غشی یې خوشی کړی دی غشی وړاندې یو

ځای لگېدلی دی سړی ورغلی دی په ډیره لیوالتیا یې هغه ځای

پلټلی دی خو هیڅ یې هم ندي میندلي ، خو خو ځله یې یوې او بلې

خواته غشی ویشتی دی او هغه ځایونه یې پلټلي دي خو څه یې ندي

میندلي ډیره غوسه ورغلې ده . بېگا یې بیا هغه سړی په خوب لیدلی

دی په غوسه کې یې ورته ویلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی

وو ، هغه کس ورته ویلي وو چې ما غلط ادرس نه وو در کړی دا

پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده . غشی په لیندی کې کیږده ، لیندی

بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولگېده نو

خزانه هماغلته ده . سړی سبا بیا له کلنگ ، بېلچې او غشي او لیندی

سره د غونډی سرته ختلی دی . غشی یې په لیندی کې ایښی دی او

بې لدې چې کش یې کړي نو پرې ایښی یې دی غشی یې په خپلو پښو

کې غورځېدلی دی ، ژر ژر یې هغه ځای پلټلی دی که گوري چې

خزانه هماغلته ده . سړي له ځانه سره سر بنورولی دی او ویلي یې دي

چې داسې تر پښو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو .

هی-هی نو داسې غورې دي ، ته هم خوښتنداره اوسه ...

- ښه سمه ده ، ښه کیسه وه بده نه وه .

- نوبت دې دی .

- زما یوه په یاد ده که دې نه وي اورېدلې .

- ته وایه .

- وایي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې یو جنگي سردار وو چې ډیر شتمن هم وو یوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وځنګیږي ، سردار یې هم مني بیا ورځي د یو سوداګر زوی ته چې ښه نیک خوښه او صالح ځوان دی هغه ته وایي چې زه د روم جنگ ته ځم ، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپاري او که راغلم نو لس برخې یې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړي او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ . وایي چې دغه سردار هم په جنگ کې ووژل شو ، مودې تیرېدې د دغه سردار اولاد بې پیسو شول او تصمیم یې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پیسو یو غوښتنلیک ولیکي ، کله چې دغه غوښتنلیک پاچا ته ورسېده هغه وویل چې څوک چې ووژل شي د هغه نور معاش هم پرې کیږي دا سردار ډیر پخوا وژل شوی دی . له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضیه خبر شو زوی ته یې وویل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پیسې ماته راکړه زه اوس څه پیسې په لاس کې نلرم خو زوی یې ورته ویلي دي چې سربېره درکړم مګر دا امانت به درنکړم . لنډه یې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبریږي نو زامن یې راغواړي او ورته ټوله کیسه کوي بیا ورته وایي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که یې نه راکوئ هم خپل مال مودې زه پرې کوم کار نلرم . وایي چې زامنو یې لسمه برخه ورکړه او نورې پیسې یې یووړې . بله ورځ پاچا د دغه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وایي چې دهغوی وضعه اوس ډیره ښه شوې ده نو

عبدالملك بن مروان حكم كوي چې دا هلكان راولى ترڅو ترې دا پوښتنه وكړم چې په لږ وخت كې يې دا دومره پيسې له كومه كړې هغوى خوماته غوښتنليك ليكلي وو. وايي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله كيسه وكړه عبدالملك بن مروان د سوداگريزې چې اوس غريب شوى هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزاني مشري يې مقرر كړ وايي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ټاټوبو كې ترې شتمن او معتبر سړى نه وو دا ددې لپاره چې په امانت كې يې خيانت نه وو كړى. ته هم پلاره په امانت ټينگ اوسه. دواړو وخنډل نور نو پلار بيا په سر خادر راکش كړ او كرار ويده شو ماته هم خوب راغى ويده شوم خوله آمنې سره ناست وم او سره خنډل مو.

لسم څپرکى

له مينې د پلار څېرېدا:

بس نور ورځ په ورځ سره حيرانېدم، له يوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده، له بلې خوا مې په ازموينو هم چندان باور نه درلود، خدای خبر چې پوهنتون او ازموينې به څرنگه شي؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لارم او په همدې سوچونو کې به بيرته راغلم. يوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لگيا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره يواځې وم، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم، له ځانه سره به مې فکر شو عجيب ليوني خيالونه دي؟ په همدې

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.

- وهلکه عاشق يې که څه بلا وایم چې ازموينې د څرنګه شوي؟

- نورې تمامې دي، سبا نه بله ورځ د قرآن کریم او حديث شريف ازموينه ده نور نو تمام.

- بڼه ولا بڼه شو نور نو خوبو نه ريښتيا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.

- نه، بابايو څه شی مې په زړه کې دي درته ويې وایم؟

- وایه کنه.

- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم، يعنې فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ویلی.

پلار و خندل قلم يې د غوږ له شا څخه را واخيست او په چوکاټ يې سترګه پټه کړه بيا موسک شو ماته يې وکتل.

- ګوره زويه ته نن هغه څوک يې چې پرون يې دې فکر کاوه او سبا به هغه څوک وي چې نن يې فکر کوي پس فکر وکړه چې ویلی يې شي نو ویلی يې هم شي.

پلار عجبه درنه خبره وکړه، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندي پاتې شوه بيا يې په مخ وټپولم او سترګه يې راته وووله.

- زويه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه، هڅه له تا رسېدل يې په خدای دي ته هڅه کوه او د زړه له تله هڅه کوه هله به يې نتيجې ګوري بې نتيجې نه پاتې کېږي.

- خوتابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کورنه درلودلای.

- ګوره بچک دوه مسئلې دي يو دا چې دا د طبيعت قانون ندي چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري، دوهم دا چې شهيد سردار محمد داوود خان ویلي دي: تصميم شرط اول موفقيت است. بچک چې تصميم ونيسي بيا عاشقانه هڅه وکړې او د ميرې هوډ ولري په هيڅ ميدان کې به ماته ونه خوري، که غواړې چې ترکان شي که غواړې چې ستر سوداګري يا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو بنايي

ورته ورسپړې که ونه رسيږې مزه يې حتماً گوري ورته نږدې خو به شې.

- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.

- لکه کوم؟

- هغه نو تاته نه وایم.

- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او گټور

محرم بل نشته ، مالوی کړی يې بچک د کونې په رگونو دې پوهیږم.

د وارو وخنډل ، بیاراته څیر شو .

- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟

ما وخنډل يو ځل مې ځان پرې تیراوه ، خو بیا مې فکر شو دا مې دوهم

ځل وو چې پلار ته دروغ وایم یوبل ځل مې هم ورته دروغ ویلي وو له

ځانه سره مې په خپله تصمیم نیولی وو بیا مې له ځانه سره قسم کړی

وو چې هیڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډیره راته

خجالتوونکې وه .

- نشم ویلی .

- ښه ښه پوه شوم .

- نو څوک ده ؟

- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خوشته دي ؟ اې شیطان .

- نه نشته دي مابل څه یادول .

- پوه شوم پوه شوم ، گوره زویه ! ته اوس غټ سپری يې په خپله په

خپل کار ښه پوهیږې ، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصمیم نیسې ،

په ژوند کې خو څیزونه ډیر قوي وي چې یوه يې هم د سکس قوه ده ،

زویه دا دهر انسان اړتیا ده ولې هیڅکله هم لنډه ځمکه مه وینه ،

اورد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نیسه ته دوه ورځې ژوند نه

کوي او نه هم د یوې یا خوشیو خدا لپاره پیدا شوی يې ، پس پدې

اړه به هم یوه ورځ تصمیم نیسې خو داسې تصمیم ونیسه چې د عمر تر

پایه پرې ډاډه وي .

دپلار خبرې راته یو څه تسکین راکړ نو مې جرأت پیدا کړ .

- نو درته ووايم؟

- نه زه يې پيژنم.

- څوک ده؟

- دخاله لور دې؟

- هو

پلار څه شېبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل .

- درځه دا اوږده فکرونه دي ، د داسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ وخت کې تصميم مه نيسه او ټينگار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړيتوبونو مخه دې نيسي .

دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره گډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلې وو خودا سوچونه مې هغه ته نشو ويلې چې څرنگه پوهنتون ته لاړ شم او څرنگه هغه يواځې پرېږدم؟

په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم كيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو .

- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د كيسو گنج وليدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په ياد .

- خير دى هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي .

- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلوستلو يې او دډده کولو يې يوه به راته ته وايې يوه زه .

- سمه ده .

- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم... هه وايې چې ابراهيم ادهم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به دخپل رعيت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او دخلکو حال به يې له نږدې کتلو .

يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنگه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې يې په يو پنځه کلن ماشوم سترگې وښتې چې يو زوړ کميس يې اغوستى وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

، کله به يې خاورې په وړو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او خو دقيقې ورته ودرېده.

ډيره شېبه ورته حيران ولاړو و و له ځانه سره يې وويل: يا خدايه! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندې؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم ادهم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړي او کله خاندې؟

هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوبڼکو په ډکو سترگو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اي سلطان ابراهيم ادهمه! زه خوددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تال له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه؟

سلطان ابراهيم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: گله ته څه پوهيږي؟ چې زه ابراهيم ادهم يم؟

ماشوم بيا وخنډل او ويې ويل: اي پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وايې څرنگه دې وپيژندلم؟ دا د خدای اسرار دي چې زه پوهيږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې؟ ماشوم ځواب ورکړ: اي ابراهيم ادهمه! کله چې زما مورد پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرگي راتولوي بيا پرې ستر لرگي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرگي اور واخلي نو وروسته بيا ستر لرگي هم سوځي اوس زه ويريږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.

ابراهيم ادهم بيا پوښته وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې؟ ماشوم ځواب ورکړ چې اي سلطانه! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې ددې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

کېږدم او وگرځم نو له همدې کبله يې په سرا چوم. ويل کيږي چې دا
 ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
 پلار راته وکتل او موسک شو.
 - څه ورک شه نور دې نو سترې کرم اوس به نو ديگ هم ته کړې او
 کالي به هم پريمنځې.
 - سمه ده.

- وايه کنه اوس ستانوبت دی.

- ښه سمه ده خو که د دده نه وي.

- ښه وايه.

- وايي چې ابراهيم ادهم چې کله پا چايي پرېښوده او مخ د مکې په
 لوري روان شو نو ډير ځايونه يې مزدورۍ وکړې، يو ځل په يو ځای
 کې د انارو په يو باغ کې باغبان شو او ځان يې د باغ خاوند ته ورو نه
 پيژانده. يوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهيم ادهم ته يې
 ويلي دي چې ورشه يو ښه شرين انار راوړه، ابراهيم ادهم تللی دی يو
 انار يې ورته راوړی دی کله چې د باغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم
 ته يې ويلي دي چې ورشه شرين راوړه دا شرين نه وو. ابراهيم ادهم
 بيا تللی دی بل انار يې ورته راوړی دی هغه چې يې خوړلی دی بيا يې
 ادهم ته ويلي دي چې ادهم شرين نه وو، ته څرنگه باغبان يې چې
 دومره وخت دې په دې باغ کې هم تير شو تر او سه دې د باغ خواږه او
 تروش انار ندي پيژندلي؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې زه باغ ساتم د
 انارو په مزه نه پوهيږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وايي چې د باغ څښتن
 دا واورېدل نو ويې ويل چې پس ته نو ابراهيم ادهم يې.

- ښه

- خو ختمه شوه.

- دا کيسه له کومه شوې ده؟

- نو زه څه خبر يم په يو کتاب کې مې لوستې ده.

- دا له ابراهيم ادهم په خپله نقل شوې ده دا کيسه خپله هغه کړې ده.

- په دې يې نو نه پوهيدم.

- پاتې هم لري .

- هغه څرنگه ؟

- لدې ځايه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی ...

- بڼه نو .

- ولاوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه ديگ وکړه ، چې کالي هم

دواړه پريمينحو .

- بڼه سمه ده .

يوولسم څپرکی

پوهنتون ته تگ:

بېگامې له ځانه سره سترگې پټې کړې وې ، ډيره شېبه مې فکر کاوه ،
يا خدايه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به ديگ څوک کوي ؟ بې له
ما به څرنگه خوب ورځي ؟ او څرنگه به يې ياديرم ؟ يا خدايه ! زه دې
همداسې پيدا کړی يم بې پلاره به څرنگه خوب راځي ؟ څرنگه به بې له
پلاره ډوډی خورم ؟ او څرنگه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم
سخت دي ؟ پلار هم ضعيف دی ؟ بس په همدې فکرونو کې د پلار
خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډيو بنده کړه او پورته شو .

- زويه کالي دې سم کړل ؟

زما ستونی غريو نيولی وو ، پلار ته مې وکتل او بيا مې وړاندې
دستکول ته وکتل .

- هو .

- بهبه نور نو اسدجان د مسافری شو ، خدايه ! څومره لوی يې دا زما
ارزو وه چې يوه ورځ وگورم زوی مې پخپله چپرته ځي پخپله ځان ته

فکر کوي او په خپله دخپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا
ډیر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.

- خوماته سخته ښکاري.

- لیونکه ، تر قیامتته به دې دپلار په خوا کې وي ؟ دا انسانان ټول
همداسې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې
؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه
؟

پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خوزما فکر خراب وو ، له
یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ تر لږه یو ځل خو
به یې ووینم څومره به راته خوشاله شي . زه به هم ورته ډیرې
دگلوباغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل
مقصد ته ونه رسېده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس
به نوڅه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه دهغې په ځای ډاکټر
کیرم خدا راغله او موسک شوم . پلار راته وروځې کش کړې او ویې
خندل .

- چېرته رسیدلی یې ؟ گوره پام کوه دا دځمکې خلکو ته هم لږ لږ گوره
دومره هم تیزمه څه ، دوهمه گربته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې
ور ننوتلم نور ا پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل
یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني
روانېده چې زه یې مزاحم شوم .

پلار ډیره شپبه تسکین را کړ ، په کابل خوزه بلد وم ، خوبیا یې هم
ډیرې لارې گودرې راته وښودې زه ډیر ورته شله وم چې هغه هم راسره
لار شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې گراوه او راته موسک به
شو .

- ډار یې چې ورک به شي ؟

- نه څه ووړ خو نه یم .

پلار خدا واخیست .

- هو اوس خو نو غټ میړه یې .

ماهم وخنډل خو اوس نو هغه وختونه تير وو چې په دې خبره به مې ورسره جنگونه کول.

- گوره زويه چې په خپله لار شپې دا بڼه ده ، زه هم په يو دوه اونيو کې حتماً درباندي گرحم او بل دا چې ته به له خيره نور غټه سپرې شوي وې ډاکټر صاحب به وې په ترکان پلار به شرميرې هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بيا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بيا مې له ځانه سره وويل چې يو ځل سپرې له يو چا پيدا کيږي هغه يې لويوي بيا يې په قواره وشميرې دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرميرې دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنگ رنگ خوبونه ليدل ، سبا مې دستکول راواخيسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې يې راته نور هم ډير نصيحتونه وکړل ، دخداي زور پيسې يې هم په جيب کې راواچولې بيا يې راته وويل.

- زويه باور وکړه چې راباندي گران يې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کونښن وکړه چې هر څومره پيسې دې په کار بدلې حال را استوه زه يې درته استوم چې هيڅکله هم له ډاکټر خيلو پيسې ونه غواړې هر څه درته زه اخلم.

رنگارنگ فکرونه راسره وو ، له يوې خوا خونبي ، له بلې خوا له پلاره خداي پاماني ډير عجيب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې يې لاس راتير کړ .
- وایه زويه هيڅ خبره په زړه کې مه ساته بيا ژوبليږي .

ما وخنډل عجيبې خبرې به يې کولې هر ډول حالت به يې له سپرې په يو يادوه خبرو کې ليرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ويل چې زما پلار يواځې خداي د زوی د روزلو لپاره پيدا کړی دی ، آخري بيخي جادوگر پلار دی .

- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یواځې یوه غوښتنه .

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې .

- یوه د ابراهيم...

- په دواړو سترگو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي .

- سمه ده .

- غورځو شه .

- غورځو یم .

- وایې چې ابراهيم ادهم ناست وو یوکس ورته راغی او ورته ویې ویل چې ای شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم . ابراهيم ادهم ورته وویل : که له مانه دا شپږ خویونه یاد کړې نو بیا به درته هیڅ هم زیان ونه رسوي .

لومړی : دا چې ګناه وکړې نو د خدای روزي مه خوره . هغه کس وویل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه څښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي ؟ ابراهيم ادهم ورته وویل چې پس دابه نو ښه وي چې هم یې رزق خورې او هم یې له قوانینو سرغړونه کوي او ګناه کوي ؟ دوهم : دا چې ګناه وکړې نو د خدای له ملکه بهر شه . سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوي دهغه ملک دی نو چیرته لاړ شم ؟ ابراهيم ادهم ورته وویل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې ؟

دریم : دا چې ګناه کوي نو داسې ځای یې وکړه چې خدای دې ونه ویني . هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی . ابراهيم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې یې اوسې او له هغه ونه شرمیږې او ګناه وکړې ؟

څلورم : دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووايه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم . هغه سړي وویل چې

هغه به هيڅکله له مادا قبول نکړي. ابراهيم ادهم وويل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک ديوي شېبې لپاره له ځانه ليري کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه. پنځم داچې کله درته نکير او منکر راشي دواړه له ځانه ليري کړه هغه سړي وويل چې هيڅکله به زه داسې کار ونه کړای شم ، ابراهيم ادهم وويل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.

شپږم داچې کله له قيامته ورسته فرمان راشي چې گنهکاران بوځئ دوزخ ته ، ته ورسره مه ځه هغه سړي وويل چې آیا شونې به وي چې زه په پرنبتو غالب شم ؟ ابراهيم وويل چې پس ټوله کيسه همداسې ده لکه دا ودې چې ويل. وايي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو يې له دنيا سترگې پټې کړې. پلار ماته وکتل ، په سترگو کې يې اوبسکې راوگرځېدې ، لاس مې يې ورونيو او په لاس کې يې تخته کړه.

-زويه هر کار چې کوي نو معنويت له ياده مه باسه ، دين ته پوره پوره پام کوه ، له هر ډول اضطرابه به خلاص وي په ځان به متکي وي او تل به ډاډه وي.

پلار بس چې څومره غږېده خبرې يې اغيزناکې کېدلې ، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلې وو ، په تندي يې ښکل کړم او نورانه روان شو.

کله چې يې راته شا شوه په اهميت يې پوه شوم ، پلار پلار... پلار پلار. عجيبه کلمه ده ؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي ؟ خو حيف چې په اهميت يې نه پوهېږم.

نور مې نو په موټر کې دپلار په کيسه فکر کاوه او آمنه مې جگه سترگو ته ولاړه وه فکر کولو ته يې نه پريښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نور نور څيزونه هم ياد ته راتلل ، له ځانه سره مې وويل چې په څو کلونو کې مسؤليتونه څومره ډير شول ، بايد فکر وکړم. بايد فکر وکړم ، په دې سر کې مې مسؤليتونه څومره ډير شوي دي ؟ خدای خبر که خدای مور ته

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر
چاودېدلی وای.

لډې سره زموږ د يوې ښوونکې خبره راياده شوه ، په ټولگي کې يې
سترگې گرځولې ماته يې سترگې ونيوې .

- اسد جان دافغانستان د سلو ولسواليو نومونه به ياد کړي .
ما وخنډل .

- مگر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟

- ډير قوي دی ډير قوي دی ، افلاطون دخپل ذهن په سلو کې له پنځه
ويشت برخو استفاده کړې وه پاتې يې همداسې بې کاره پروت وو .

اوس مې يې دا خبره سمه نه يادېده چې هغې افلاطون وښود که بل
څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نيولې دښوونځي ،
دکان او هر ځای يوه يوه صحنه مې له سترگو تېرېده ، له ځانه سره مې
وويل چې عجيب دی د دنيا قانون هم ، که پخواني نه وای اوس به
موږ څرنگه ژوند کولو ، گوره دا دپخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې
تر دغه ځايه راسېدلي يو . ښه کارونه يې تکراروو او نورې ښېگڼې
پرې مومو او له بدو يې ځان ساتو ترڅو له ډيرو بدو ځان وساتو . نور
مې نو پلار سترگو ته ودرېده د هغه يوه يوه خبره مې له ذهنه تېرېده ،
بيا مې آمنه ياده شوه او همدسې مې ذهن سرگردانه گرځېده او
دستري ژوند په گرم ښار يې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره
ددغه ښار گرمې سندرې ته غوږ کيښود او کرار کرار مې سترگې سره
ورغلې وې چې يو سوالگر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترگې
مې ورپورته کړې چې سوالگر ځير ځير راته وکتل سخت ترې
ووېرېدم يو خو عجيب جامې هم وې بل يې بل رنگ کتل ډير ترې
وډار شولم ، د پلار کيسه مې راياده شوه هغې نور هم وويرولم .

پلار کيسه کوله وايي يو پاچا وو ډيره ددبه يې درلوده ، ډير ظالم او
بې رحمه پاچا هم وو ، يوه ورځ يې تصميم ونيو چې په يوه ميله له
ښاره بهر ووځي ، ښه تياری يې ونيو ، د خدای زور اسونه او شان او
شوکت يې ورسره برابر کړل په ډيره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې یو سوالگرو ته ودرېده ،
لاس یې ورته و خوځاوه او ورته ویل یې چې صبر وکړه پاچا په ډیر کبر
کې ورته ودرېده .

- څه دي ؟

- په غوږ کې یې درته وایم .

وايي پاچا ته ډیره غوسه ورغله بیا یې په ډیر غرور غوږ ورنږدې کړ .
- وایه .

هغه سوالگريې وایي کرار په غوږ کې وویل .

- زه عزاریل یم غواړم چې روح د واخلم .

وايي چې پاچا یو ځل بیا ورته وکتل ، په چرت کې شو بیا یې ځیر ځیر
ورته وکتل ، نوریې ورته په زاریو پیل وکړ .

- دومره مجال راکړه چې بیرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووینم او
دوه رکعتنه لمونځ وکړم .

وايي سوالگرو ته وویل .

- نه ماته امر شوی دی .

پاچا چې ورته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سپري ونه منله ، وایي
ځای په ځای یې ترې روح واخیست او له اس څخه راوغورځېده او
سوالگر له سترگو پنا شو .

په همدې چرتونو کې وم ، سوالگر ته مې نیغې سترگې نیولې وې ،
خو هغه موسک شو له ما تیر شو بل ته یې لاس ونيو . ما سترگې پټې
کړې ، خولې راباندې ماتې شوې وې ، عجیبه وورېدم بیا راته د
ابراهیم ادهم قیصه یاده شوه چې باید هیڅکله هم خدای سپری هیر نه
کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نیکراو
منکر سره زور رسي نه هم په قیامت کې د دوزخ له عذابه ځان ژغورلی
شو ، څه ښه وخت دی دتوبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې
مې په چرتونو کې سترگه پټه شوې وه .

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنگېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، بنايي هم نوی یې کابل لیدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون لیلیه راته عجیبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې وردګ به پرې ما بنام توقې شروع کړې مګر کتابونه به وغورېدل ، ځان مې عجیب احساساوه یواځې خو په عین حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هیواد کورنۍ مې راسره دي خو یواځې پلار به مې چې یاد شو نو هر څه به مې له یاده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو دیګونه به مې چې پرېمنځل ، کار به مې چې کاوه او بیا به چې ویده کېدم پلار به مې نیغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کیسې او ښکلې نصیحتونه .

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو یو وردګ ملګری مې رانتوت ، تل به یې خوله له خدا ډکه وه ، اوږده نری لوړه قواره یې ډیره په زړه پورې وه ، مور به ډاګتر زړګی باله او تل به مو پرې توقې کولې ، خو دهغه له توقو به مو پنا غوښته چې یوځل به یې په توقو شروع وکړه بیا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی .

لوبني یې پرېمنځلي وو ، په میز یې کینودل ، لاسونه یې په دستمال وچ کړل ، هینداره یې مخ ته ونيوه او په رېمنځ پسې یې هغه خوا دې خوا کتل بیا یې شوخي پیل کړه .

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ویشته غزني چیه راځه بهر لار شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکا بل نجونې دې انتظار کوي وایي چې په کوټه ننوتلی دی راوډې وځي یادېږي مو .

- ډاکټر زړگی وروځي هغه يې بس دی .

- نه زړگی نو د څه شي دی ، د غزني چي غوندي قواري چي نجونې يې سلامی ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړگی وروباسی ظالمانو په دابنو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهي .
- پرې مې بده ورورک مې يې اعصاب مې گلو ډدي درسونه خو دي خپله وليدل ؟

- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وایم چې حوصله نوره نشته که نه وي گوره بيا خو نو پوهیږي .

زړگی ډیر مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، یو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې دهغه خبره سخت د خولي چرپند وو چې څه به يې وويل بس ويل يې . بهر به چې ووتلو نو يابه د کارته پروان تر جوماته لاړو يابه مو د سپلو په مخ کې مندې وکړې او بيرته به سترې سترې کوټې ته راتلو ، هغه په سترگو هسې ښکار بده تابه ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولگي کې يې بيا څوک دهغه خبره بچونه وو چې ترې کړت وو هي ، په انگليسي يې روانې خبرې کولې ، عربي خو يې په ټپکه اخیستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه گاه وه ډیر تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل

- ډیر روی غزني چی يې .

د روی معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی . خلاصه په زور يې ورسره بهر وایستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کېده درې میاشتي مې پلار نه وو لیدلی وو ، یوه میاشت وړاندې د خاله دوی کره لارم آمنه مې ولیدله ، ریښتیا يې هم راته وژړل له ډیرې خوښۍ يې وژړل بيا پته بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته لیک استولی دی ، پلار په لیک کې ډیر څیزونه راته لیکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې لیکلې وې ، دهغه خط ډیر ښکېلې خط وو ، یواځې يې یو څو ټکي ښه زده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنگ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

په هغه زړه خیرې خیرې کتابچه کې نوټ کول.

مازینگر مې زړه تنگ وو ، راغلم کتابونه مې راواخیستل ، آمنې مې له هرڅه غیره چاپیره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترگې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل .
په تخت اوږد غځېدلې وم چې ډاکټر زړگی راننوت ، له خوښۍ یې پورته پورته ټوپونه وهل .

- ښه بالاخره ما هم ولید ، یاخدا یه ته یې ورته وساتې دواړه څو مړه یو بل ته ورته دي څو مړه ښه دي وای وای .

- څه خبره ده وه وردگه ولې دې بیا اډونو بخار کړی دی ؟

- پرېزده دا خبرې ، زیری به مې څه شی وي ؟

- د څه شي زیری ؟

- ووايه زیری به مې څه شی وي ؟

- ښه خو چې څه دغونښتل کنه ووايه ؟

- د ابراهيم ادهم سیوری راغلی دی .

- هې ؟ ریښتیا وایې ؟

- ولا بالله .

بس راټوپ مې کړل ، یاخدا یه ! دا څرنګه شپبه ده ؟ ډاکټر زړگی زما ټولې کیسې اوږدلې وې هغه به زما پلار د ابراهيم ادهم سیوری با له کله کله به یې ماته هم ویل چې د ابراهيم ادهم سیوری . بهر راووتلم که گورم چې ډاکټر رحيمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلینو کې گوري .

- سلام .

- سلام سلام جوړ پخیر . بهبه

ما شاوخوا کتل ، ډیر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خپته او تنګه دریشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانہ راباندې چالاس کېښود ورومې کتل چې پلار وو ، له ډیرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډیره شپبه مې په غیر کې نیولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډیره شپبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته یې راته

وويل.

- گوره ليونې ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلې.

خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده، ډيره شپبه مې مخامخ ورته وکتل، هغه پلار نه وو چې په ترکانې کې به يې لنډه کميس او ستر پرتوگ اغوستی وو، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګی يې هم تړلې وه، ډير ښکلې شوی وو، خوله قواري يې مالومېده چې ډير ضعيف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.

- گوره ورته واړه ته خوار؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځي، څه ورشه هله بچو.

بس له ډيرې خوښۍ مې داسې مندې راوکړې چې مه يې کوه پوښتنه، ډاکټر زړګی مې له ډيرې خوښۍ کلک مچي کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.

ما بنام د خاله دوی په کور کې وو، زه ډيره شپبه د پلار خواته ناست وم، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو، آمنه هم مخامخ ناسته وه، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده، ډيره شپبه مې کله په هغې کې سترګې ګندلې او کله به د پلار مخ ته ځيروم، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو، ما پلار ته وکتل، ورته موسک شوم.

- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همداسې يې راته وايي؟

پلار په زوره وخنډل، د آمنې خندا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ، خاله هم په خندا له بهره رانوته، يو ځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خدا خوښېده او بيا يې آمنې ته وکتل، آمنې هم ټيکری په خوله ومانډلو او مور ته يې وکتل په خدا کې يې ورته وويل.

- آخې مورې کوچني پلار پيدا كړې دى د ابراهيم ادهم كيسه ترې غواړي.

خاله هم له خندا شنه شوه ، ډيره شپبه ولاړه وه بيا يې چاى جو شې ټولې كړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وكتل ، هغې شاوخوا وكتل بيا يې په پلار كې سترگې وگنډلې چې پلار نسوار توف كاوه هغې سترگه ووهله او موسكه شوه له كوټې ووتله .

نور نوزه او پلار يواځې پاتې شو ، پلار راته ډيرې غورې كړې ، د كور په اړه د دكان او تركانى په اړه څه كارونه يې چې كړي وو ، كوم پورونه چې راخولي وو ، كوم پورونه يې چې اوس په خلكو باندي شوي وو ، ډيره شپبه راته وغرېده ، نور نو خوب وخت وو ، خاله راغله او به يې راوړې نور نو هغه لاړه مور يې په كوټه كې پريښودلو ، بيا مې پلار ته وكتل او هغه هم راته موسك شو .

- ښه نورې څه غورې دي ، كابل درته څرنگه دى ؟
- بس بد ندى .

- سات دې تير دى كنه ؟

- هو ښه يم بس له درسو نو سره بوخت يم .

ډير مې زړه غوښتل چې په خوا كې يې وغځېږم او د اوو ټگانو نكل راته وكړي يا هم د ابراهيم ادهم يوه نوې كيسه راته ولولي خو نور نو له خانه شرميدم ، غټ ميره يم ، غټ ميره يم .

سهار هم پلار ويل چې ځينې ځينې څيزونه اخلي نور نو كور ته روانيږي ، زما پرې زړه نه كېده چې ترې خداى پاماني وكړم ، سهار يې راته په جيب لاس وواهه بيا يې دخداى زور پيسې راته ونيوې ما پيسو ته وكتل خدا راغله .

- هغه پخوانى مې هم لاندي مصرف كړې .

- بد دې كول ، كنجوسي مه كوه ، كله كله چې بازار ته ځي له همزولو ځان مه ټيټوه ، كه د تركان زوى يې خپل شخصيت خو دې جلا دى .

- نه بابا كاشكي دنړۍ ټول انسانان تا غوندي وي .

- هو نور به نو عجب اتن جوړ واى .

بيا يې هم وځنډولم او په خدا مي ترې خداي پاماني واخيسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم ليليې ته راغلم ، ډير مي زړه غوښتل چې هيڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بيا به مي د پلار هماغه خبره راياده شوه چې دا د طبيعت قانون دی څومره چې پرمختگ کوي هومره به د مينې مزي هم سستيري او هومره به سرگرداني ډيريږي .

ديارلسم څپرکی

آمني ته ليک :

له يوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار ياد وو ، د آمني ياد وو ، هيڅ نه پوهېدم لکه ليو نې کيرم چې داسې احساس مي کاوه چې ژوند پوچي په سر اخيستی ، کله به مي له ځانه سره ويل چې پوهنتون به هم ونه ويلی شم ، کله به مي ويل چې که آمنه زما نصيب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بيا به مي د پلار خبره راياده شوه چې ويل يې ته نن هغه څوک يې چې ته پرون هغه څوک وي چې نن ورځې درته انتظار کاوه او نن ورځ هغه څوک يې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک يې چې نن يې فکر کوي ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بيا مي خپلې کتابچې ته وکتل په وقايه مي يې ليکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هيله يې لري او په هغه ټينگ ولاړ وي ، له ځانه مي سر و خوځاوه او نور مي ځان ته ډاډ ورکاوه ريښتيا هم پرون مي فکر کاوه چې پوهنتون ته به ځم دادي پوهنتون مي يو سمستر ختم کړ او بايد وړاندي فکر وکړم زه کولای شم ريښتيا هم کولای شم .

يوه ورځ مي کتاب راسره واخيست ، په چمن کې ورسره پريوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مي غوښتل چې د آمني په اړه فکر وکړم ، څرنگه به ورته خپله مينه ووايم ، آيا هغه هم راسره همداسې مينه لري

خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وويل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخيست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد ليک ورته وليکم چې دوه ورځې يې لولي .

مينې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هيلې وروسته:

ډير وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد ليک درته وليکم چې دوه ورځې يې لولي ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستاد خدا او ستاد خيرې تصوير په کاغذ درته وليکم او درته وايې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوگانې درته وليکم او درته وايې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې ليک درته وليکم چې تر اوسه په نړۍ کې هېچا هم نه وي ليکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې ليک راته وليکې چې خپلې ټولې مينې دې پکې انځور کړي وي ټولې ارزوگانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال .

مياشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخنډل چې ماله پلاره د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کيسه ولولي ستا په خوا کې ويده شم او ته راته نصيحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بيا موسکه شې .

زه د ارزو څوک يم ، پلار ارزومن روزلی يم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ويلي دي چې يوه ورځ به مې خدای نصيب کړي چې ستا خدا نوره زما محرم وي زما خدا تا ته محرم وي ، ته زما تکيه وي او زه ستا تکيه وم ، زړه مې غواړي چې هرڅومره مې زړه مات شي ته يې ورغوي او زړه مې غواړي چې هرڅومره د زړه مات شي زه يې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهيم ادهم غونډې ستا دميني کې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې بيلی ، خيرې گريوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستاد مينې له چينې داسې سپر ابه کړم لکه ابراهيم ادهم چې موږ وو ، زړه مې غواړي چې ستامينه مې په زړه کې د هر پيل او پای وا کداره وي

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يواځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يواځې ته مې د مرگ سلگۍ وگوري ، زړه مې غواړي چې يواځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملگري وي او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې ...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا د و همه پانه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راتوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم .
گوره دا ليک چې دې ولوست په همدغه کتاب کې بېرته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يواځې هماغه ليک مې نور دهرڅه ځواب وي ، گوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همدغه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي .
کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وگوري ، مور يې هم خور وگوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم .

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنگ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم .
- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ، گوره يو ځل خپله راو وځه کار مې دی درسره .
- په دواړو سترگو درغلم ، ريښتيا راځه کورته کنه .
- نه ته راشه لومړی تاسره کار لرم .

زړه مې درېده ، خوراوتله ، څو ځله مې په ځان آيت کړسي چوپ کړه ، يا خدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړوم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوگره قواره يې راښکاره شوه ، سترگې مې يې خونې سرو غټو غټو سترگو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قواړي

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.
- به به سترگې مور وښانه ، د پلار ماشوم وگوره ، سترې مشې راڅه
کورت ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم يواځې دا کتاب مې راوړی دی .
- د چا دی ؟
- ستا لپاره .
- زما لپاره ؟
تندی يې گونځې کړ کتاب يې ورواخيست بيا يې واپراوه ، په منځ
کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس
څرنگه کوي .
- نه نه گوره دا دلته مه گوره ، يواځې ستا لپاره دی چې بل څوک يې
ونه گوري کور به يې وگوري .
- څه دي پکې ؟
- ته يې وگوره ته هم همدومره وليکه لزيات .
- څه شی وليکم ؟
- ته دا ولوله بيا به پوه شي زه اوس ځم .
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لار شي .
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان .
- مخې ته مو ښادی .
ورته ومې کتل سترگې يې تتې کړې ويې خندل لاس يې وخواوه او
دروازه يې بنده کړه ، نور نومخ په پوهنتون روان شوم عجيبه
احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خواندينې مې
کرارې کرارې زياتې دهنې يوه يوه خبره رايا دېده .
- څه دي پکې ؟
- څه شی وليکم .
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لار شي .
- مخې ته مو ښادی .
په چرتونو کې پوهنتون ته لارم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لېده ، کله

به مې يې ليک په خوب لیده چې اوږد ليک يې را ته ليکلې وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يواځې هغه مې سترگو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترگې ، که به مې استاد ته کتل ، زده کوونکو تختې او هرڅه ته دهغې تصوير مې لیده ، نه مې ځان غږولی شو او نه مې هم يواځې په هغې فکر کولای شو .

بېگا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راته ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلې او که به يې څه ليکلي وي ؟ .

سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خاله دوی د کور په لوري مې مخه واخيسته ، زنگ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړوم چې خاله غږ کړل .

- څوک يې ؟

- زه يم اسد .

- به به راځه راځه .

چې ورننوتم ، خاله په سراي کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزیه يې هم خواته ناستې وې چای يې څښلو ، چې ورورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه .

- نامرده .

سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خوبيا مې زړه ولگېده .

- هغه بله ورځ راغلی وې پټ تللی وې تاويل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي .

- نه قران له ياده مې ووتل .

- څه ته هم که خيرو و څوک ډاکټر کېږي ليونی به شي .

د خاله خواته کېناستم ، چای يې راته واچاوه ، خو ما په آمنه پسې سترگې غږولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ،
 ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لارم تباہ برباد شوم ، ځاله راته
 خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم .

- څنگه زويه وایم درسونه دې ښه دي ؟

- هه ښه دي بد ندي .

- څنگه داسې سره او تر يې لکه چې درسونه درباندي ډیر دي ؟

- هو ولا له پلاره هم نه يم خبرتاسې ته يې څه حال ندي را استولی ؟

- نه جوړ او روغ دی .

- رخصتی مو کله دي ؟

- نور نو نږدې دي .

- ښه له خیره بیا نوزه هم درسره ځم یو چکر ځم د غزني زیارتونو ته

ډیره موده نه يم تللي .

ډیره شپبه يې خبرې وکړې ، زه حیران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو

تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره

خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه

راتلله .

راپورته شوم ځاله ډیره ټينگه شوه ، خوزه راپورته شوم خداي پاماني

مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې

لیک رانه کړ؟ ولې يې روغې ونه کړ؟ ولې مروره وه ولې؟ بس په

همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ .

- صبر دا کتاب دې له ياده وتی .

ورومې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وگرځېدم

له ليرې مې سترگې پکې خښې کړې ، خو هغې تندې گونځې نيولی

وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه .

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راوړ خبر دې

وي ؟

- ولې ؟

- همدا سې ، چې ومې ويل .

نه يې روغېر وکړ او نه يې هم خدای پاماني بد بد يې راته وکتل او
 دروازه يې ورونيوه.
 - نور نو مخې ته بڼه.

نه يې هغه د مينې ډک سلام وو ، نه يې هم هغه خوږه او په يا
 پاتېدونې خدای پاماني ، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل
 چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده ؟ ډير مې
 زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفونو مې ځان
 ورسره تر پوهنتون نه را ورساوه ، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدل
 پام مې شو که يې ليک نه وي ايښی . زړه مې وډبېده او ژر ژر مې
 کتاب واراوه چې مې ليدل ليک په کې وو . نور مې زړه بڼه شو له
 ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان
 يې غوسه نيولی وو . هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډيره
 شوخه وه ، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه
 شوې چې هغه دا يې شوخي کوله .

لاړم د اوبو يو گيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ورته کينا ستم ،
 نور ملگري څوک ويده وو او څوک بهر وتلي وو ، ځان مې بڼه ورته
 سم کړ او کاغذ مې را وايست ، دهماغه ليک په خټ يې ټول څه
 ليکلي وو او د واړو پاڼو خټونه يې ډک کړي وو ، له ليرې مې يې چې
 په ليک سترگې ولگېدې نو په زړه کې مې وغوړېده ، څومره ښکلې
 ليک يې دی .

د ليک په تندي يې ليکلي وو :
 کرکه او نه هيلي مې ومنه .

ما هيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترگی وي ، د لو مړي ځل
 لپاره څوک راته دميني ليک ليکي خو سخت تير وتلی دی ، خدای
 دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مگر مجبوره يم چې داسې
 خيزونه درته وليکم ، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل
 درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتي چې هيڅکله
 هم په دغه لاره پل کېنېدې . ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

وتلی وي ، ښه فکر وکړه ، له دې څيزونو لاس واخله ، يواځې پلار دې کولی شي د ابراهيم ادهم کيسې درته ولولي او زه هم يواځې دهغه په سترگو درته احترام کوم ، نور هيڅکله هم ماته ليک ونه ليکي هيڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېږدي او که دې بيا ليک راغی نو خپل پلار ته به يې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب وليکي او په خپله يې پوهنتون ته دروړي .

ما پخوا هم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بيا راته ليک مه ليکه او نوره مې له ياده وباسه خپل درس ووايه او خپل کار پر مخ بوځه .
خدای دلره .

آمنه رحيمي .

له ډيرې غوسې ځای راباندې تنگ شو ليک مې څيرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوڅار کړ چې څه ښيرواې او ښکښلې په خو له راغلي ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وويل چې څومره هيلې مې درته درلودې او څرنگه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بيا په فکر کې شوم چې دا ښکلي ټول داسې بد زړي او سخت زړي دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکينې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنيا نيکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مگر سختې تيروتلې دي يوه يوه متوجه کيږي ، ياره په نړۍ کې به هيڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه او هوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تير وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي ... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هيڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کيږي څرنگه به يې له ياده وباسم .

شپې ورځې تيرېدې ، د آمنې د مينې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تيريده نو کرکه مې يې په زړه کې غورېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مينه وي او له چا سره به مينه کوي ؟ دا فکر به مې چې سرته راغی نور به نوله غوسې

چاودېدلې.

د اسمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تيره کړه خو په هيڅ پوه نه شوم ، نور مې يې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډيره تسلي را کړه هغه ويل چې دا جينۍ زه پيژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهيږم چې هغې په کومه موخه دا کار کړی خو زه پوهيدم چې هغې په ليک کې ماته څه ليکلي وو پلار خو هغه ليک نه وو لوستلی .

بل سمستر هم داسې تيرېده ، ډاکټر څو ځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې يې وکړه سخت به راته ټينگ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې يې بد راتلل .

خو هيڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکين ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړگي توقو ته مې ډير غوږ نيولو ، د دغه سمستر نيمايي وو چې د ازموينو په پيلېدو سره مې نور دهغې له يادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې دهغې مينې ته د پای ټکی کيږدم .

څوارلسم خپرکی

د پلار مرگ

څومره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنيا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منگولې څښولې او عادت کولم يې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساينه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خيالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېگا ناست وم کتاب ته مې هسې سترگې نيولې خو فکر

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول .
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترگو ته ودرېده ،
یوه یوه کیسه مې یې سترگو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتی-
تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډیره خوږه وه .
- زویه کله چې ابراهیم ادهم تخت پرېښود او له ښاره لاړ نو ټول ملت
یې پسې سرگردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې
ابراهیم ادهم یې په خپلو سترگو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په
یوه گټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ،
کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه
گټه ناست دی او خپل پوستین گنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو
غږ ترې پوښتنه وکړه .
- اې عادله پاچا ! ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ
، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي .
وايي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت
ټینگ شول ، ډیرې زاری یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم
پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل .
- درسره ځم خو په یو شرط .
وايي چې ټولو په یوه خوله وویل .
- په دواړو سترگو شرط وایه .
وايي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوڅاره
کړه او بیا یې خلکو ته مخ وروگرځاوه .
- که مو له سینده زما ستنه راو کښله .
وايي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډیره سخته خبره
وي موزبه کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې داسې
منځ ته ورغوڅار کړه وبه یې نه موندلای شو . وایي چې ابراهیم ادهم
موسک شو او سیند ته یې مخ وروگرځاوه .
- ماهیه ! زما ستنه را پیدا کړه .
وايي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنگه شونې ده چې ماهی ستنه

راپیدا کړي. وايي يو ماهي له اوبو سر را پورته کړ او په خوله کې يې ستنه وه، ابراهيم ادهم وويل چې دا زما ستنه نده، ډيره شېبه بيا ماهي په اوبو کې ورک وو وروسته يې سر راښکاره کړ او په خوله کې يې ستنه وه ابراهيم ور پورته شو او ستنه يې ترې راواخيسته، ماهي ته يې شاباسی وويل او خلکو ته يې مخ راوگرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه؟

وايي چې ټولو خلکو په يوه خوله ځواب ورکړ.

- نه دا پاچايي مو خوځله ښه ده.

وايي چې ابراهيم ادهم وويل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لارښی ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره و خوځېده راته موسک به شو.

- نو داسې غورې دي، زويه له معنويت سره چې ژوند کوي په ډيرو رازونو به پوه شي او ډيرې غوټې به درته خلاصې شي، دا زرگونه کيسې او حکايات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجيب عجيب په خوب لیده، تر سهاره ويده نه شوم، کله به بهر و وتم او کله به هم راغلم په تېخت کې به ويښ ناست وم، هيڅ آرام نه راتللو، فکر مې بل ډول گډوډ وو سرمې درد کاوه او يو قسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم، په انگر کې گرځېدم يو چا غږ را باندې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حيران شوم، څوک به وي؟ چې ما غواړي؟ ورو و تلم، ډاکټر بهر ولاړ وو، کورنۍ جامې يې په تن وې او يو ډول وارخطا ښکارېده، زما زړه وډبېده له ځانه سره مې وويل چې خدای د خير کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هيڅ نه ويل خاله ته مې وکتل.

- چېرته څو؟

- څو غزني ته پلار د حال را استولی دی چې لږ څه ناروغ دی ما ويل

پوښتنې ته به يې ورشو دا موبڼه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې .
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره وډبېدلو ،
د آمنې سترگو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په
سترگو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له
ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته .

- ژر کړئ ووايئ په پلار څه شوي دي ؟

- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونۍ مه کيږه .

خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونۍ مې وپرسېده له ځانه سره مې وويل .
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم ، هغه هم داسې پلار ، د ځمکې په
سرد خداى بېلگه د مينې ، وفا ، عزت او وقار څملى ، خداى خويي
دې راته سل کاله نور هم ژوندى لري ، يا خدايه ! مخکې له ما يې روح
مه اخله ، ما يې له غيږې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډيرې نورې
کيسې هم لري ، دهغه کيسې لاندې ختمې شوې ، دهغه مينه تراوسه
په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري .

بس همدا سې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود .

- زويه ليونۍ ليونۍ مه کيږه ، جوړ او روغ دى ته خو زموږ زړونه
غورځوي ، شکر ځوان يې دا خبرې څه شى دي چې کوي يې .

په لارې هر څه راته عجيب برېښېدل ، زړه مې ډک ډک کېده ، زړه مې
غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې څومې پلار ندى ليدلى ، بس
نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترگو کې مې اوښکې
وگرځېدې .

- هغه زما يواځينۍ تکيه گاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنى نه لري
همدا سې چې بې له ما هغه ته ژوند معنى نه لري .

آمنې سلگۍ وکړه ، ورته مې کتل سترگې يې له ژړا سرې او ښتې
وې ماته يې وکتل او نوريې نو په خاله سر کېښود ، ډاکتر هم
سترگې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکرونيو . نور نو پوه شوم چې په
پلار څه شوي دي ، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوراوه ، هيڅ
ډول لاره نه لندېده له لارې له کورونو له موټرونو له هر څه مې بد راتلل

، زړه مې لکه تیرې هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په
چيغو چيغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل .

- هغه ویل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، یوه ورځ مو
شمه بله شوې ده یو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له
ذهنونو پاکېږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته
هغه هم پاک شي ، هغه ویل چې دا شمه یوه نده ډیرې شمې زموږ په
شاوخوا کې بلې دي له موره وړاندې او خدای خبر له موره وروسته ،
خو خدایه زما شمه هم له هغه سره یوځایي مړه کړې زه به دهغه دوري
هیڅکله هم ونه زغملای شم .

بس په همدې چيغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راوړس او ، له موټره
چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمندې کړې ، د کور په انگر کې ډیر
خلک ولاړ وو ډیر بیرو باروو ، نور مې نو له اډو د مه وټنښتېده سر
راباندې گرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل .

- پلار مې چېرې ؟

هغه شاوخوا وکتل ، بیاراندې شو خو ما پورې واهه .

- پلار مې چیرې ؟

صبر وکړه ولې وار خطا یې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه یې ورننه
ایستلم په هغه کوټه چې تل به یې راته پکې کیسې لوستې تل به یې
راته خندل او خواته به یې ویده کیدم ، په کوټه کې چپرکت ایښی وو
، دومره چپغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځایېده ،
نور مې نو یقین راغی چې پلار نورې سترگې پټې کړې دي نور یې نو
شمه مړه شوې ده او نور یې نو یواځې پرې ایښی یم خو په لیوالتیا
سره ورغلم او له مخه مې یې پرده پورته کړه ، پلار خندانه څیره لکه
چې د تل په څیر به موسک وو ، سترگې یې پټې کړې وې ، خوله یې
پټه نیولې وه ، د نکل په وخت به یې چې له خولې تاوده تاوده اسویلي
راوتل هغه راپه یاد شول ورتیت شوم او غوږ مې پرې ورونیوه ، خو
هیڅ هم نه وو یواځې یو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې
ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپیر کړل او په زوره زوره مې ورته په

کو کو پیل وکړ.

- پلار پورته ، پورته ، ولې دې یواځې پرېښودم ، پورته شه لاد بېلېدو نه يم پورته شه ، تر اوسه مې دې تاوده تاوده اسويلي خوږه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته شه . های .

زړه مې له غمه چاودېده په مخ يې وپرېوتم دهغه مچي رايادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به يې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به يې ښکل کړم د مچي ځای به مې يې تر ډیره په تندي کې پاتې وو بيا به مې يې مخ ته وکتل او موسک به شو ، اوس يې په تندي ورپرېوتم ښکل مې کړ .

- ته او خدای پورته شه ، یو ځل مې بيا په تندي ښکل کړه ، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله ، پورته شه . مه څه .

چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واوه .
- ليرې شه ، ستا يې څه ، دازما پلار وو ، ما يې مينه کتلې وه ، په ژوند يې چيرته وې ، چې دهغه مات زړگی به قلم قلم وو ، چې له خپګانه به يې ستونی پرسېدلې وو چې له زاريو به يې خوله وچه شوې وه ، چې له ستړيا به يې حلق وچ وو ، چې له ظلمه به يې زړه زړه زړه وو اوس درته په یاد شو ، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وينې يې خوراک وې ، له یوه زوی سره يې هم چا مينې ته نه پرېښود ، په دنيا يې ځای ورک وو ، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو .

بيا مې ترې غيږه چاپيره کړه او په تندي مې ښکل کړ .

- پورته بابا جانه ! ته و خدای پورته شه ، زه دې زړه وينم چې څو ځايه سوری سوری دی ، پورته شه اوس دنيا بدله شوې ده ، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي ، پورته شه نن يې یاد شوي يو ، پورته شه وگوره ، نن يې راباندې زړه سوځېدلې دی ، نن ورپه یاد شوي يو ، پورته شه بابا جانه لږ څه ورته ووايه ، دوه کلمې ځواب ورکړه ، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاد او ه ، مور ښه چا ته اړ نه یوله

خدايه پرته له هيچا مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل مور په دغه کوټه کې يواځې وو نن موهم يواځې پرېږدئ ، باباجانه پورته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترېنځ او مشترنگ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بيا چاله لاس ورونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غيږه کې ونيولم او له چپرکټه يې را دېخوا کړم ما بيا چيغه کړه .

- باباجانه وگوره ورته ، اوس مې درنه بېلوي ، باباجانه وگوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم بېل کړې نن مې بېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دى پورته باباجانه ، يواځې يم ، يواځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي او بنکې مې له سترگو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي . پورته باباجانه سترگې مې سرې شوي باباجانه ته و خداى پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دى دا خلک يې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دى ، يواځې تادرک کولای شو پورته شه . پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، دا ظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يو ځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه .

نور نو په ځان نه وم خبر چې سترگې مې پورته کړې آمنې مې سر په غيږ کې نيولى وو ، سترگو ته مې يې وکتل او بنکوي يې گريوان لومد کړى وو او بنکته په ما راتويېدلې .

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخيسته او سربې راباندې راكېښود په ژړا کې يې وويل .

- نور نو آرام شه ، ته او خداى نور آرام شه .

خوزه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سراى کې خلک بنکار بدل رامنډه مې کړه .

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې بنکته لويديلى وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترگې

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا يې سترگې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترگې وغړولې له خونبۍ پورته شوه ، شاوخوا يې وکتل او راتپته شوه په تندې يې ښکل کړم .

پنځلسم خپرکی

غم او هيله ، وروستی برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترگو ته نيغ ولاړ وو ، خو ورځې خودکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پيل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځايونو چې هغه گرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ویده شوی وو ، ټول ځايونه به مې هره ورځ له نظره تيرول ، دهغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وخرخېده او بې هوښه به شوم .

پوهنتون ته راغلم او د زړه په وينو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اډ کې غځونې کړې وې چې هيڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای . کله به يې موسکنده قواره راته ياد شوه او کله به يې له نسوارو ډکه خوله ، خدا يې خوب يې ، هغه وختونه به مې يو يو له نظره تير شو چې هر بېگابه خوا په خوا پراته وو او هغه به راډيو لگولې وه او چې خبرونه به ختم شول ماته به موسک شو .

درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په خو ورځې کې يوځل حتماً راباندې گرځېدل ، آمنه مې هم راپه يادېده چې د پلار د مرگ په ورځ يې راسره ژړلې وو ، سر مې يې په غيږ کې ايښی وو او اوبښکې يې راسره تويولې ، په روغتون کې يې په داسې حال کې په تندې

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تېری وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را
ننوته او زړه ته مې يې لاره میندله .

يوه ورځ ورغلم کورته يې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه ،
ماته نه ډوډی خوندي راکاوه او نه هم ناستي سبا ته يې پلار ، کامران
او زړښت ووتل يواځې زه ، خاله او هغه پاتې شوز له خاله سره په
کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله يو ځل ماته وکتل بيا يې هغې ته
وکتل هغې چای کيښود ماته يې وکتل او نور نو په پيالو اخته شوه ،
ماترنن ورځې پورې نه وو موسلي نه مې موسکا خولې ته راتله خو
چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ، بيا مې پلار
ياد شو او له ځانه مې بد راغلل .

آمنې خاله ته چای کيښود بيا يې ماته وکتل ، ډيره شېبه چوپ وه ، ما
خاله ته وکتل ، پلار مې بيا سترگو ته نيغ درېدلی وو .

- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نيم نيمگړی کړ .

خاله څه ونه ويل ، ډيره شېبه چوپ وه بيا د سترگو له کنجونو آمنې ته
وکتل دهغې په سترگو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حيران شوم دا ولې
؟ څه مې ونه ويل آمنې ته مې وويل .

- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډيره مرسته وکړه .

آمنې سر پورته کړ ، سترگې يې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته يې
وکتل بيا يې ماته وکتل او په ژرغونې لهجه يې وويل .

- ستا له لاسه يې زما هم ملا ماته کړه .

زما ويښتان ځيرې شول ، زړه مې وډېبده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې
هم په سترگو کې اوښکې گرځېدې بيا موسکه شوه ماته يې وکتل .

- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډيره د نري زړه خاونده ده ، له غزني
چې راغلو دوه مياشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته ويښه
وم بس ژړل به يې .

- ولې ؟

آمنې ته مې سترگې ونيوې ، گوندي هغه ځواب راکړي . خو موري يې
اسويلی وکړ او ويې ويل .

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلټې به یې ویلې کله به یې ویل مایې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟

زما زړه ودرېدې ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترگو نورې اوبنکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل .
-ته و خدای ما معاف کړه ، ما ستا په گټه لیکلي وو ، ډیره پینښمانه یم ، ډیره .

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل . بیا آمنې ته ځیر شوه .

- څه اپلټې وایې لورکې ! د څه شي لیکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوبنکې یې تویولې ، ما هم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل .

عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندي ماشوم وو ، ماغوندي به لوی شوی وي ، ماغوندي به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندي به پرې سختی ، غمونه او خوښی ورغلي وي خو یوه ورځ یې سترگې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وویل .

- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وره ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښی په جامو کې ووینم .

د خاله دا خبره عجیبه راته و بریښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څیر یې سترگې تټې کړې ، پزه یې منجه کړه او خوله یې راته کړه کړه نوره نو پورته شوه او له کوتې ووته .

زما هم نور په زړه غڼې گډې شوې ، په اونۍ کې یو ځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، تر څو چې یوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوژدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه تر ټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خداگانو او خوبنيو کې .

هغه وخت هم تير شو ، پوهنتون لا ډير پاتې وو ، يوه ورځ ډاکټر راته وويل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې يو خداى خبر وو چې په زړه کې مې څه تيرېدل ؟

وختونه تيرېدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتيو کې خاله او ډاکټر راته وويل چې بايد ستا سو واده وکړو ، زه وچ حيران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخيست ، خو پيسې يې راباندې شوي هغه د غزني د ستر کور پيسې ددغه کور د نيمايي قيمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخيستل بله ورځ مو د واده تياري ونيو ، ما درې مياشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، ليدلو ته يې سخت تېرى وم ، له ځانه سره مې ويل چې څومره فرق به يې کړى وي ؟

بله ورځ مو واده وکړ او بس نوې ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه يوه يوه کيسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوى بدلون خوبل دا وو چې سارا نړۍ ته سترگې رنې کړې دي هغه زما او آمنې يو آځينۍ اولاد دى په ما هم ډيره گرانه ده خو په هغې له مازياته منلې ده اوس اوس پوهيږم چې زه چې په پلار دومره گران وم چې مور به راسره څه کول ؟

بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دى ، د خوب وخت دى آمنې نن راسره شخړه کړې وه خوشيېې وړاندې په خلا شوي يو او پرته له ما خوب هم نه ورځي .

بناد او آباد اوسئ زړونه مو د خداى په مينه لبريز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوى له سپيڅلي خدمته مو خداى مه بې برخې کوه
پاى

شهيد مفتح ، هفت تير د صداوسيما ميلستون د شپږمې روژې د شپې يوه بجه او پنځه څلويښت دقيقې .

د ژباړن لنډه پيژندنه

نوم: عبداللہ (الهام) جمالزی

د پلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم

جمالزی

د زېږيدونې نېټه: ۱۳۲۲/۵/۲۵ ياد ۱۹۸۷

د اگست ۱۲

دنده: ژورنالیست او وياند

آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کيسې)

2. انځورونه (لنډې کيسې)

3. گناه کبیره (پوليسې کيسې)

4. دویندویۍ فن (خپرنه)

5. د ابراهيم ادهم په پلونو (همدا اثر)

6. رښتيا هم خلک خدمت ته اړتيا

لري (يونليک)

7. ناچاپ: دوه ناولونه ، دوه لنډو کيسې ټولگې

8. بيلا بيلې ژباړې.

ويب پاڼه:

www.taand.com

د اړيکو پتي:

aalhamj@gmail.com

a.alhamj@yahoo.com

elham.jamalzai@hotmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**